

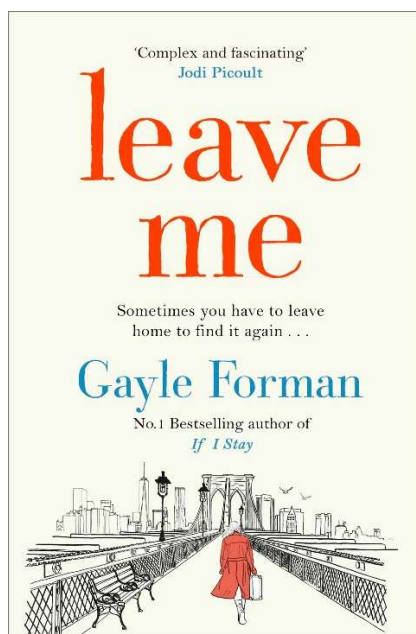

ΙΟΝΙΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ

ΣΧΟΛΗ ΑΝΘΡΩΠΙΣΤΙΚΩΝ ΣΠΟΥΔΩΝ

ΤΜΗΜΑ ΞΕΝΩΝ ΓΛΩΣΣΩΝ, ΜΕΤΑΦΡΑΣΗΣ & ΔΙΕΡΜΗΝΕΙΑΣ

«Μετάφραση και σχολιασμός αποσπασμάτων από το μυθιστόρημα *Leave me*
(2016) της Gayle Forman»

ΟΝΟΜΑΤΕΠΩΝΥΜΟ: ΜΑΡΙΑ ΣΟΛΩΜΑΚΟΥ

ΑΡΙΘΜΟΣ ΜΗΤΡΩΟΥ: Ξ2020037

ΕΠΟΠΤΗΣ: ΠΑΣΧΑΛΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΥ

Β' ΕΠΙΒΛΕΠΩΝ: ΛΗΤΩ-ΣΩΤΗΡΙΑ ΑΛΕΞΑΚΗ

ΑΚΑΔΗΜΑΙΚΟ ΕΤΟΣ:2023-2024

Κέρκυρα, 2024

ΜΑΡΙΑ ΣΟΛΩΜΑΚΟΥ

«Μετάφραση και σχολιασμός αποσπασμάτων από το μυθιστόρημα *Leave me* (2016) της Gayle Forman»

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΕΞΩΦΥΛΛΟ.....	1
ΣΕΛΙΔΑ ΤΙΤΛΟΥ.....	3
1 ΠΡΟΛΟΓΟΣ.....	5
2 ΚΥΡΙΟ ΣΩΜΑ/ΜΕΤΑΦΡΑΣΜΑ.....	7
3 ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΚΕΙΜΕΝΟ.....	19
4 ΣΧΟΛΙΑ.....	31
5 ΕΠΙΛΟΓΟΣ.....	40
ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΚΕΣ ΑΝΑΦΟΡΕΣ	

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Η παρούσα πτυχιακή εργασία εκπονήθηκε από την φοιτήτρια του ΤΞΓΜΔ Μαρία Σολωμάκου κατά την περίοδο του χειμερινού και εαρινού εξαμήνου 2023-2024, υπό την εποπτεία του Πασχάλη Νικολάου (Επόπτης) και της Λητούς-Σωτηρίας Αλεξάκη (Β' Επιβλέπων).

Θέμα της εργασίας είναι η μετάφραση και ο σχολιασμός διαφόρων αποσπασμάτων του μυθιστορήματος *Leave Me* της Gayle Forman. Τα συγκεκριμένα αποσπάσματα έχουν παρθεί απ' την αρχή, απ' την μέση, αλλά και απ' το τέλος του βιβλίου. Τα αποσπάσματα που επιλέχθηκαν αγγίζουν περίπου τις 3.600 λέξεις και η γλώσσα-πηγή είναι τα αγγλικά, ενώ η γλώσσα-στόχος τα ελληνικά. Ύστερα από αρκετή έρευνα, διαπιστώθηκε πως το παρόν μυθιστόρημα δεν έχει μεταφραστεί στην ελληνική γλώσσα, με αποτέλεσμα η παρούσα πτυχιακή θεωρείται πρωτότυπη.

Κατ' αρχάς, παρατίθεται το μετάφρασμα και στη συνέχεια το κείμενο-πηγή. Στην συνέχεια, έπεται ο σχολιασμός του μεταφράσματος, του πρωτοτύπου, καθώς και της όλης μεταφραστικής διαδικασίας που μέσω της οποίας επιτυγχάνεται η αξιολόγηση του μεταφράσματος συνδυαστικά πάντα με το κείμενο-πηγή. Τέλος, παρατίθενται οι βιβλιογραφικές αναφορές σ' όλη την διάρκεια της πτυχιακής εργασίας.

Πριν προχωρήσουμε στο κύριο μέρος της εργασίας, θα θέλαμε να επισημάνουμε τους λόγους που μας οδήγησαν στην επιλογή του συγκεκριμένου λογοτεχνικού κειμένου. Αναζητώντας αρχικά βιβλία τα οποία δεν έχουν κάποια απόδοση στην ελληνική γλώσσα, ήρθαμε σε επαφή με την Αμερικανίδα συγγραφέα μυθοπλασίας Gayle Forman. Τα μυθιστορήματά της απευθύνονται σε νέους ενήλικες, ενώ αξίζει να αναφερθεί πως η συγγραφική της καριέρα ξεκίνησε με την συγγραφή άρθρων που είχαν το ίδιο κοινό. Μάλιστα, το 2007 δημοσίευσε το πρώτο της μυθιστόρημα με τίτλο *Sisters in Sanity* με προορισμό το γνωστό περιοδικό *Seventeen*. Μεγάλη επιτυχία είχε επίσης και το βιβλίο της με τίτλο *If I stay* (*Αν μείνω*), καθώς είχε πωλήσεις σε 28 διαφορετικές χώρες, κάνοντας το ένα απ' τα best sellers στην κατηγορία **Young Adult Fiction**. Σ' αυτό το σημείο, είναι αξιοσημείωτο και το ότι η μετάφραση του συγκεκριμένου μυθιστορήματος πραγματοποιήθηκε απ' τον Αλέξανδρο Καλωφολιά. Άλλα έργα της συγκεκριμένης συγγραφέως είναι τα *Just One Day* (2013), *I was Here* (2015), καθώς και το *I have lost my way* (2018) και όλα απ' τις Εκδόσεις. Δεδομένου ότι αρκετά βιβλία της συγκεκριμένης συγγραφέως δεν έχουν

μεταφραστεί στην ελληνική γλώσσα, κρίνουμε πως δεν είναι ευρέως γνωστή στον Έλληνα αναγνώστη και αυτό μας δίνει και το έναυσμα προκειμένου να προβούμε σε μια διαδικασία μετάφρασης ενός ακόμη έργου της.

Γενικότερα, το περιεχόμενο των λογοτεχνικών μυθιστορημάτων της Forman είναι συνήθως συγκινησιακά φορτισμένο. Για παράδειγμα, στο βιβλίο *If I Stay* πρωταγωνιστεί ένα έφηβο κορίτσι, η Μία, όπου μέσα σε μια στιγμή είδε την ζωή της να αλλάζει, καθώς έχασε τους δικούς της σε αυτοκινητιστικό δυστύχημα, και έτσι καλείται να πάρει ορισμένες κρίσιμες αποφάσεις. Επιπλέον, το βιβλίο με τίτλο *Where she went* (Πού πήγε;) – το οποίο αποτελεί την συνέχεια του *Αν Μείνω* – συνδυάζει τον ρομαντισμό, το πένθος, ζητήματα μνήμης, ενώ παράλληλα δίνει μια αίσθηση ελπίδας αλλά και βαριάς θλίψης. Όσον αφορά το παρών βιβλίο, αξίζει να αναφερθεί πως μας προκάλεσε μεγάλο ενδιαφέρον καθώς θίγει ένα φλέγον και ευαίσθητο ζήτημα: την ψυχολογία μιας μητέρας με δυο μικρά παιδιά. Σ’ αυτό το έργο η πρωταγωνίστρια, Μάριμπεθ, μια μητέρα διδύμων που είναι πλήρως αφοσιωμένη στην ανατροφή των παιδιών της, μια γυναίκα που εργάζεται και αγωνίζεται σκληρά προκειμένου να μπορέσει να τους τα παρέχει όλα παθαίνει καρδιακή προσβολή. Από τότε, η ζωή της αλλάζει και μαζί μ’ αυτήν αλλάζει και ο τρόπος σκέψης της οδηγώντας σε μια – τρελή για την κοινωνία – απόφαση: Μαζεύει τα πράγματά της και φεύγει. Στα επιλεγόμενα αποσπάσματα που ακολουθούν θα παρατηρήσουμε και διάφορες πτυχές του χαρακτήρα της οι οποίες ανακαλύπτονται σταδιακά. Τέλος, το παρών κείμενο κάνει αναφορά και στο ζήτημα του συνεχούς αγώνα στη ζωή, ενώ προς το τέλος δίνεται έμφαση και στο κομμάτι της επίμονης προσπάθειας προκειμένου να οδηγηθούμε στην επίτευξη των στόχων μας.

Τέλος, θα θέλαμε να εκφράσουμε τις θερμές μας ευχαριστίες στους επιβλέποντες καθηγητές κ. Πασχάλη Νικολάου και κ. Λητώ-Σωτηρία Αλεξάκη για την πολύτιμη βοήθεια και στήριξη που μας προσέφεραν κατά την διάρκεια εκπόνησης της παρούσας πτυχιακής εργασίας.

2. ΚΥΡΙΟ ΣΩΜΑ/ ΜΕΤΑΦΡΑΣΜΑ

Καθώς πήγαινε με το αμάξι προς το Νοσοκομείο, η Μάριμπεθ κάλεσε τον Τζέισον και έλαβε μήνυμα από τον τηλεφωνητή. Επειδή θυμόταν που της είχε πει πως θα έλειπε για λίγη ώρα απ' την δουλειά τον ξανακάλεσε, λαμβάνοντας για ακόμα μια φορά μήνυμα απ' τον τηλεφωνητή. Κλασικός Τζέισον. Ήταν αλλεργικός στο να μιλάει στο τηλέφωνο. Δεν την ένοιαζε. Του άφησε μήνυμα. Στη τελική, είχε πάει για σέρβις αυτοκινήτου σ' ένα απ' αυτά που την είχε πάει σπίτι μετά τη δουλειά χθες βράδυ. Ήταν λογικό πως όλο αυτό θα τελείωνε σε μια με δυο ώρες.

Απ' την άλλη, έστειλε μήνυμα στην Ρόμπι, η οποία ντάντευε τα δίδυμα όταν ήταν ενός έτους και η Μάριμπεθ είχε αρχίσει να δουλεύει εντατικά ως ελεύθερη επαγγελματίας, δικαιολογώντας έτσι την ανάγκη της να προσλάβει κάποιον για την φροντίδα των παιδιών της. Η Ρόμπι τότε ήταν μια γλυκιά, δημιουργική φοιτήτρια Υποκριτικής και σπούδαζε στο Πανεπιστήμιο της Νέας Υόρκης. Πλέον έχει αποφοιτήσει και είναι μια πραγματική ηθοποιός με ένα ασταθές πρόγραμμα. Έτσι, Η Μάριμπεθ δεν φάνηκε ιδιαίτερα έκπληκτη όταν της έγραψε: «Δεν μπορώ. Με παίρνουν τηλέφωνο!!!!!!!» με μια συνοδεία συναισθημάτων που φανέρωναν ακόμα πιο έντονα τον ενθουσιασμό της. Μετά πρόσθεσε ένα «Συγγνώμη» συνοδευόμενο από κάποιες λυπημένες φατσούλες ώστε να δείξει την μετάνοιά της.

Σιγά σιγά πλησίαζε τα τριανταδύο και όταν θα σχολούσαν τα παιδιά της από το σχολείο δεν θα ήταν κανένας εκεί για να τα πάρει. Προσπάθησε να ξανακαλέσει τον Τζέισον. Ακούστηκε για ακόμα μια φορά ο τηλεφωνητής. Πλέον δεν είχε νόημα να αφήσει κι άλλο μήνυμα. Δεν θα μπορούσε να φτάσει στο BrightStart εγκαίρως. Κι επίσης ο Τζέισον είχε μη αναγνωσμένα μηνύματα στο κινητό του που χρονολογούνταν από την προηγούμενη προεδρική εκλογή.

Πήρε τηλέφωνο στο σχολείο. Μία υπάλληλος – η οποία ήταν μία πανέμορφη αλλά υπερβολικά ανίκανη νεαρή γυναίκα που έχανε αρκετά συχνά διάφορα έντυπα και λογαριασμούς – σήκωσε το τηλέφωνο. Η Μάριμπεθ ρώτησε εάν ήταν εφικτό να μείνει ο Λιβ και ο Όσκαρ για κάποιες ώρες ακόμα στο σχολείο.

«Λυπάμαι, αλλά δεν γίνεται να κρατάμε τα παιδιά μετά το σχολείο», είπε η υπάλληλος και η Μάριμπεθ ήταν καμιά περίεργη που ρωτούσε για την λειτουργία του σχολείου κι όχι ένας γονέας που έστελνε εκεί τα παιδιά του για περισσότερο από έναν χρόνο.

«Το γνωρίζω αλλά να, ξέρετε...θα καθυστερήσω σίγουρα».

«Σύμφωνα με την πολιτική του BrightStart, οφείλετε να παίρνετε τα παιδιά από το σχολείο έως τις 3:30», είπε ενώ χανόταν κάπως η σύνδεση. Η υπάλληλος εδώ είναι απαίσια.

«Γνωρίζω την πολιτική του σχολείου αλλά πρόκειται για...», δίστασε. Κάτι επείγον;

«Μια αναπόφευκτη κατάσταση. Δεν θα μπορέσω να είμαι εκεί στις 3:30, αλλά ούτε ο σύζυγός μου ή η νταντά των μικρών. Ξέρω πως οι δασκάλες μένουν κι άλλο στο

σχολείο. Δεν γίνεται να παίζει ο Λιβ και ο Όσκαρ σε μια γωνιά; Φαντάζομαι πως δεν είναι πρώτη φορά που συμβαίνει αυτό σε κάποιον γονέα». Ωστόσο, ποιος ήξερε; Ίσως και να 'ταν. Η γειτονιά Τραιμπέκα, εκεί όπου βρισκόταν το σχολείο κι εκεί που ζούσε η Μάριμπεθ σε ένα λοφτ με σταθερό ενοίκιο για πάνω από δύο δεκαετίες, είχε γίνει ένας από τους πιο εύπορους ταχυδρομικούς κώδικες της χώρας. Μερικές φορές ήταν λες και οι νταντάδες είχαν νταντάδες.

Η υπάλληλος έβγαλε έναν δυσάρεστο ήχο και έβαλε την Μάριμπεθ σε αναμονή. Αφότου επέστρεψε, την ενημέρωσε πως ένας γονέας είχε προσφερθεί να πάρει τα δίδυμα απ' το σχολείο.

«Α, εντάξει. Ποιος;»

«Η Νιφ Σπένσερ».

Στην πραγματικότητα, η Νιφ Σπένσερ δεν ήταν γονέας κάποιου παιδιού του BrightStart. Είχε δύο παιδιά που είχαν αποφοιτήσει απ' αυτό το σχολείο – και πλέον είχαν βολευτεί σ' ένα σχολείο K-12, κι ένα τρίτο παιδί το οποίο θα ξεκινούσε τον επόμενο χρόνο. Ήταν εθελόντρια στο «διάλειμμα ενός χρόνου από τις σπουδές», όπως το αποκαλούσε, προκειμένου να «είναι μονίμως ενημερωμένη», λες και το νηπιαγωγείο αποτελούσε κάποια επίπονη μαθησιακή διαδικασία που δεν θα άφηνε περιθώρια χαλάρωσης. Η Μάριμπεθ δεν την άντεχε.

Όμως ο Τζέισον δεν απαντούσε και η Ρόμπι ήταν απασχολημένη. Ξαφνικά, σκέφτηκε την Ελίζαμπεθ, παρόλο που δεν το θεωρούσε σωστό μιας και ένιωθε πως θα καλούσε μια φίλη της και όχι κάποιο αφεντικό.

...

«Τα σημάδια είναι τατουάζ με καλύτερες ιστορίες».

Για ακόμα μια φορά θυμήθηκε αυτό που της είχε πει ο Τζέισον όταν του έδειξε την γραμμοσκίαση απ' τα ράμματα μετά την γέννηση των διδύμων. Ανησυχούσε μήπως έμοιαζε πιο παραμορφωμένη (πίστευε πως όντως ήταν). Και μετά εκείνος είπε αυτήν την υπέροχη φράση.

Τα σημάδια της πλέον ήταν ακόμα πιο έντονα. Ή θα γινόταν. Δεν έδειχναν να είναι πια σημάδια, αλλά πληγές. Κι αν είχαν να πουν κάποια ιστορία, αυτή δεν είχε ολοκληρωθεί ακόμα.

Η Μάριμπεθ κάθισε αναπαυτικά μέσα στη μπανιέρα και άρπαξε δύο περιοδικά που της έδωσε εχθές ο Τοντ όταν του άφησε την λίστα με τα ψώνια για την Ημέρα των Ευχαριστιών. Είχε υποσχεθεί πως θα βοηθούσε στο να στολίσει και να καταβροχθίσει την γαλοπούλα, αλλά μετά απ' αυτό έμειναν μόνοι τους. Δεν θα παρευρισκόταν φέτος εκεί για την Ημέρα των Ευχαριστιών.

Διάβαζε ένα σημαντικό κομμάτι από ένα ρεπορτάζ σχετικά με την εξέλιξη της μόδας της Νορθ Καρντάσιαν Γουέστ όταν άκουσε ένα χτύπημα στην πόρτα.

«Μ.Μ, είσαι μέσα;» Ήταν ο Τοντ.

«Ναι, πέρασε». Βγήκε από την μπανιέρα, σκουπίστηκε με μια πετσέτα και μετά φόρεσε τα βρόμικά της ρούχα.

Ο Τοντ και η Σουνίτα βρισκόταν στην πόρτα, σοκαρισμένοι απ' την μεγαλύτερη γαλοπούλα που είχαν δει ποτέ στη ζωή τους. Ήταν σαν ένα καθαιρεμένο πουντλ.

...

Η Μάριμπεθ συνάντησε τυχαία την Σουνίτα στις σκάλες καθώς επέστρεφε εκείνη την μέρα απ' την βιβλιοθήκη.

«Γεια, μόλις επιστρέψαμε απ' την «Χριστουγεννιάτικη Αγορά», είπε η Σουνίτα.

«Από ποιαν;», ρώτησε η Μάριμπεθ.

«Την αγορά που κάνουν την περίοδο των Χριστουγέννων. Σου έστειλα μήνυμα εάν ήθελες να έρθεις».

«Συγγνώμη, ήμουν στην βιβλιοθήκη».

«Πήρες κανένα βιβλίο;»

«Ω, απλώς χρησιμοποίησα τον υπολογιστή». Το ρήμα «χρησιμοποιώ» ίσως δεν ήταν και το πιο κατάλληλο. Ήμουν μπροστά του κοιτάζοντας το κενό σαν εκείνες τις ηλικιωμένες κυρίες μπροστά στους «κουλοχέρηδες». «Πώς ήταν;»

«Βαρετά. Αλλά την επόμενη εβδομάδα θα έχουμε το Handmade Arcade ¹ που είναι καταπληκτικό. Είναι σαν την Etsy² σ' ένα συνεδριακό κέντρο», είπε η Σουνίτα. «Να έρθεις».

«Θα δούμε. Ίσως πρέπει να ξαναπάω στην βιβλιοθήκη».

«Αν χρειάζεσαι υπολογιστή, μπορείς να δανειστείς ελεύθερα το λάπτοπ μου».

«Αλήθεια;»

«Φυσικά».

«Θα μπορούσα μήπως να το δανειστώ τώρα;»

¹ Ανεξάρτητη έκθεση χειροποίητων ειδών

² Αμερικανική εταιρεία ηλεκτρονικού εμπορίου με έμφαση στη πώληση χειροποίητων ή vintage αντικειμένων

«Εννοείται». Η Σουνίτα πήγε στο διαμέρισμά της και επέστρεψε κρατώντας το λάπτοπ. «Το Wi-Fi θα λειτουργεί εκεί που θα είσαι».

Ξεκίνησε ένα πρόγραμμα με email και το άφησε ανοιχτό όλο το απόγευμα, ανανεώνοντας την σελίδα ενώ προσπαθούσε αποσπάσει την προσοχή της με μια συλλογή σύντομων ιστοριών και όταν αυτό δεν έπιανε, κατέφευγε πάλι στην τηλεόραση. Είχε έναν μαραθώνιο επεισοδίων της σειράς *Modern Family*, αλλά η έλλειψη σεβασμού που έδειχνε η σειρά την έκανε να θέλει σκοτώσει άνθρωπο γι' αυτό άλλαξε κανάλι κι έβαλε τις επαναλήψεις του *Friends* όμως αυτή η σειρά της έφερε κατάθλιψη, καθώς της θύμιζε – στην πιο λαμπερή εκδοχή της τηλεόρασης – τον παλιό της εαυτό με την Ελίζαμπεθ (Βασικά, είχαν ένα λοφτ. Και ήταν νέες).

Μέχρι να συνεχίσει στην επόμενη σειρά, *The Good Wife*, η απίστευτη οργή που ένιωθε η Μάριμπεθ άρχισε να μετατρέπεται σιγά σιγά σε μια αίσθηση απόλυτης παραίτησης. Τι περίμενε; Έτσι ήταν πάντα. Η Μάριμπεθ πάλευε με τις λέξεις. Ο Τζέισον πάλευε με τη σιωπή. Ακριβώς επειδή ήθελε να είναι αλλιώς τα πράγματα δεν σήμαινε και πως θα ήταν. Όπως της είχε πει κάποτε και ο πατέρας της που ήταν οδοντίατρος: «Αν τα ψάρια ήταν ζελεδάκια, θα ήμουν πλούσιος».

Στις δύο η ώρα το βράδυ δεν υπήρχε κάποιο πρόγραμμα στην τηλεόραση που θα μπορούσε να της αποσπάσει την προσοχή. Η Μάριμπεθ ένιωθε νευρική και εξαντλημένη. Έπρεπε να κοιμηθεί. Άρχισε να κλείνει σιγά σιγά την καρτέλα με τα μείλ, αλλά μετά δεν μπορούσε να σταματήσει τον εαυτό της.

Άρα με τιμωρείς; έγραψε. Δεν με εκπλήσσει. Απλώς ήλπιζα πως για μία φορά θα παραδεχόσουν το λάθος σου και θα στεκόσουν στο ύψος των περιστάσεων. Πάλι βγήκα λανθασμένη!

Το πρωί της Κυριακής, η Μάριμπεθ ξύπνησε έχοντας το λάπτοπ της Σουνίτα κολλημένο στο μαξιλάρι. Βλέποντας το και ανακαλώντας όλα τα μείλ που είχε γράψει – ενώ δεν ήταν καν σε κατάσταση μέθης (δεν είχε ούτε καν αυτήν την δικαιολογία) – έκανε έναν μορφασμό. Είναι τέλειο που το Google σου δίνει ένα μόνο λεπτό να σβήσεις όλα τα μείλ που έστειλες κατά λάθος, αλλά δεν γινόταν να εφεύρουν μια τεχνολογία που θα σου επέτρεπε να πάρεις πίσω όλα αυτά τα μείλ το επόμενο πρωί;

Άρπαξε το λάπτοπ και το μετέφερε στην κουζίνα, ενώ μετά το έσπρωξε μέσα σ' ένα ντουλάπι και το άφησε κάτω από μια συσκευασία με μαύρο ρύζι. Ύστερα πήγε πάλι στο κρεβάτι της και έμεινε εκεί μέχρι που άκουσε βήματα στις σκάλες.

Αν και δεν ήταν ακόμα δέκα η ώρα, ο Τοντ παρουσιάστηκε έξω από την πόρτα της όντας πανέτοιμος, φορώντας την στολή του κέτερινγκ μ' ένα ψάθινο καπέλο.

«Με αναγκάζει να πάω στην έκθεση λουλουδιών που είναι στο Phipps Conservatory ³φορώντας παλιομοδίτικα ρούχα», ψιθύρισε ο Τοντ. «Σώσε με».

Η Σουνίτα εμφανίστηκε μ' ένα θεόστενο φόρεμα και ένα τζιν. «Σε παρακαλώ, είχες πει πως ήσουν μέσα». Κοίταξε την Μάριμπεθ. «Θες να έρθεις;»

«Όχι, ευχαριστώ».

«Σίγουρα; Θα περάσουμε ωραία.»

«Σίγουρα.» Η Μάριμπεθ δεν ήθελε να χαζολογάει και να πιάνει κουβέντα. Ήθελε απλώς να επιστρέψει στον υπολογιστή της, αν και η ιδέα αυτή της έμοιαζε τόσο φονική όσο ένα όπλο γεμάτο σφαίρες.

«Σ' ευχαριστώ που μου το δάνεισες. Αντίο».

Μόλις έκλεισε την πόρτα του διαμερίσματός της, χτύπησε το τηλέφωνο. «Εκτιμώ που προσφέρθηκες», είπε υποθέτοντας πως ήταν η Σουνίτα «...αλλά στα αλήθεια δεν θα με ενδιέφερε να παρευρεθώ σε μια έκθεση λουλουδιών».

Ακολούθησε παύση. Και μετά «Όμως αυτό είναι ακόμα χειρότερο από μια έκθεση λουλουδιών».

«Α, γιατρέ Στίφεν.» έκανε μια παύση ώστε να ξεδιαλύνει τα ονόματα, καθώς και την νέα πραγματικότητα στην οποία της τηλεφώνησε ο γιατρός Γκραντ Στίφεν. «Τι θα μπορούσε να είναι χειρότερο από μία έκθεση λουλουδιών;»

Κι άλλη παύση. «Το εμπορικό κέντρο».

Όσο δεν έλεγε εκείνη κάτι, εκείνος συνέχισε λέγοντας «Το σαββατοκύριακο της Black Friday».

«Ναι. Αυτό είναι χειρότερο από μια έκθεση λουλουδιών».

«Τώρα που το ξεκαθαρίσαμε...», σταμάτησε στη μέση της πρότασης. Στο βάθος ακουγόταν η τηλεόραση. «Θυμάσαι τότε που μαγείρεψα την γαλοπούλα σου;»

«Στην πραγματικότητα, δεν ήταν δικιά μου»

«Σωστά, ο Φρεντ ήταν των παιδιών. Ίσως επικαλούνται κάποιο «δούναι και λαβείν»».

«Και αυτό το «δούναι και λαβείν» περιλαμβάνει και επίσκεψη στο εμπορικό κέντρο το Σαββατοκύριακο μετά την Black Friday;»

«Ξέρω, είναι άδικη συμφωνία. Ωστόσο, θα σου είμαι υπόχρεος».

³ Κέντρο κηπουρικής του Schenley Park με βοτανικούς κήπους και βικτοριανό θερμοκήπιο από ατσάλι και γυαλί

«Νομίζω πως αν κρατάμε λογαριασμό, θα σου χρωστάω. Αλλά για ποιο λόγο θες να πας για ψώνια αυτό το Σαββατοκύριακο;»

«Για να πάρω το Χριστουγεννιάτικο δώρο της Μάλορι».

«Έχεις συνειδητοποιήσει πως, παρά τον ενθουσιασμό που σ' έχει καταβάλλει, ότι έχουμε τέσσερις εβδομάδες μέχρι τα Χριστούγεννα;»

«Θέλω να της το πάρω άμεσα. Για να μην πανικοβληθώ πάλι».

«Να πανικοβληθείς;»

«Πέρσι το άφησα τελευταία στιγμή και έτσι της αγόρασα ένα δερμάτινο μπουφάν από το Home Shopping Network⁴».

«Δεν είναι κακό αυτό».

«Εκτός και αν είσαι χορτοφάγος και παίρνεις στα σοβαρά τα δικαιώματα των ζώων. Η Μαλ νόμιζε πως την κορόιδευα και προσβλήθηκε όπως θα προσβαλλόταν οποιοσδήποτε της ηλικίας της». Ο Στίφεν αναστέναξε. «Το πούλησε στο eBay και έτσι μπόρεσε να κάνει μαθήματα καγιάκ οπότε δεν πήγαν τζάμπα τα χρήματα. Βέβαια, φέτος θα ήθελα αποφύγω τέτοιου είδους προβλήματα, γι' αυτό σκέφτηκα σαν λύση το εμπορικό κέντρο. Έτσι δεν κάνει ο κόσμος;»

Δεν υπήρχε σχεδόν ποτέ λόγος για την Μάριμπεθ να παρευρεθεί στο εμπορικό κέντρο (σημείωσε έναν πόντο για την Νέα Υόρκη). Όμως όταν πήγαινε, ενώ επισκεπτόταν την μητέρα της για παράδειγμα, γινόταν αμέσως ενοχλητική. Τα πλήθη την έκαναν κλειστοφοβική και τα διάφορα μαγαζιά της προκαλούσαν ζάλη. Μια επίσκεψη στο εμπορικό κέντρο το Σαββατοκύριακο μετά την Black Friday έμοιαζε με εφιάλη. Ίσως ήταν ένδειξη το πόσο άθλιο ήταν το Σαββατοκύριακο έως τώρα που όταν είπε στον Στίφεν ότι θα χαιρόταν να πάει μαζί του, το εννοούσε.

«Κατευθυνόμαστε προς το Ross Park Mall⁵» την ενημέρωσε ο Στίφεν καθώς περνούσαν από την γέφυρα Thirtieth Street Bridge. «Έχεις πάει ποτέ;»

«Δεν είναι ξεκάθαρο το πώς νιώθω για τα εμπορικά κέντρα;» αστειεύτηκε.

«Λένε πως είναι το καλύτερο που υπάρχει στο Πίτσμπουργκ».

«Είναι σαν να λες σε κάποιον πως έχει τον καλύτερο τύπο καρκίνου».

⁴ Αμερικανικό τηλεοπτικό δίκτυο ελεύθερης λήψης

⁵ Εμπορικό κέντρο που βρίσκεται στο Ross Township της Πενσυλβάνια

Κάλυψε αμέσως το στόμα της με το χέρι της. Καρκίνος. Ο λόγος για τον οποίο είχε πεθάνει η γυναίκα του. Τι στο καλό είχε πάθει;

«Άκου, υπάρχουν και καλύτεροι τύποι καρκίνου» απάντησε ο Στίφεν με απόλυτη ψυχραιμία.

«Ο καρκίνος του θυροειδούς ή του προστάτη... πραγματικά θεραπεύσιμοι».

Ήθελε να αλλάξει θέμα πριν επέμβει για ακόμα μία φορά.

«Πες μου για την Μάλורי. Πώς είναι;»

«Είναι είκοσι δύο. Έξυπνη, φιλόδοξη και αυταρχική. Όπως έχει παραδεχτεί και η ίδια. Έχει κι ένα τατουάζ που λέει **Bossy Bitch**⁶ με αυτό το σημαδάκι κάποιου αριθμού μπροστά.

«Εννοείς το χάσταγκ;»

«Για να το λες, αυτό θα είναι».

«Άρα είναι φεμινίστρια και ίσως λίγο κοντόφθαλμη».

«Μα δεν είναι όλοι οι νέοι κοντόφθαλμοι;» ρώτησε ο Στίφεν.

«Υποθέτω».

«Ακόμα κι αν είναι έτσι, μπράβο της. Από πολλές απόψεις έπρεπε πια να μεγαλώσει».

Η Μάριμπεθ υπέθεσε πως αναφερόταν στον θάνατο της μητέρας του. Αν η Μάλורי είναι τώρα είκοσι δύο, λογικά θα ήταν είκοσι όταν πέθανε η Φελίσιτι. Δεν ήταν κι ό,τι καλύτερο αλλά τα είκοσι...ήταν καλύτερα από τα τέσσερα.

«Θέλει να κάνει κι άλλο τατουάζ αλλά δεν έχω τόσα χρήματα ώστε να της το κάνω δώρο».

«Τι άλλο της αρέσει;»

«Ως βασικό πεδίο σπουδών έχει βγάλει την δημόσια πολιτική, αλλά επίσης έχει σπουδάσει και θέατρο» είπε χαμογελώντας με περηφάνια. «Άρα της αρέσουν οι παραστάσεις, οι συναυλίες, τα έργα και ο χορός. Τέτοια συνήθιζε να της αγοράζει κάποτε η Φελίσιτι, εισιτήρια για όπερα ή και μπαλέτο και έτσι πήγαιναν να τα παρακολουθήσουν οι δυο τους».

«Γιατί να μην της πάρεις κάτι τέτοιο;»

«Νιώθω πως παρεμβαίνω κατά κάποιο τρόπο σ' αυτό που είχαν. Και μισώ την όπερα».

⁶ Όνομα τατουάζ το οποίο αποδίδεται ως «Αυταρχική Σκύλα»

«Τι θα έλεγες για μια δωρεά; Ίσως σε κάποια φιλανθρωπική οργάνωση για την αντιμετώπιση του καρκίνου» είπε αναφέροντας επίτηδες την λέξη από «κ» αυτήν την φορά με μια παραπάνω ευαισθησία.

Πάρκαραν στον τεράστιο χώρο στάθμευσης που υπήρχε και άρχισαν να ψάχνουν κάποιο μέρος στο εμπορικό κέντρο. «Προσπαθείς να βρεις έναν τρόπο για να φύγεις από το εμπορικό κέντρο» είπε ο Στίφεν.

...

Η Μάριμπεθ και η Ελίζαμπεθ είχαν καταφέρει να γίνουν από βοηθοί συνεργάτιδες και από συνεργάτιδες σε εκδότριες υψηλού επιπέδου. Και μετά οι δρόμοι τους χώρισαν. Η Ελίζαμπεθ γνώρισε τον Τομ, παντρεύτηκε και μετά έγινε αρχισυντάκτρια. Και η Μάριμπεθ έγινε μητέρα, έπαθε καρδιακή προσβολή και το έσκασε απ' το σπίτι της.

Σε κάθε θέμα του Φραπ, υπήρχε ένα προφίλ με όνομα “Unsung Heroes”⁷ το οποίο έκανε λόγο για μια «πραγματική» γυναίκα που είχε μια «εξωπραγματική» ιστορία. Συνήθως, αυτές οι γυναίκες είχαν βιώσει κάποια σοβαρή κρίση και αντί να χάσουν τις ελπίδες τους, είδαν «πως έχουν τα πράγματα» και τα «επαναξιολόγησαν» και «στάθηκαν στο ύψος των περιστάσεων» προκειμένου να «κάνουν την ανατροπή», ενώ πάντα θα κατέληγαν να είναι ακόμα καλύτερα και σοφότερες απ' ότι ήταν πριν.

Οι αναγνώστες λατρεύουν αυτήν την θεματική και η Μάριμπεθ το είχε υποψιαστεί καθώς αυτό ήταν το μόνο μέρος όπου θα έβλεπε κανείς γυναίκα που θα φορούσε Large, αλλά θεωρούσε πως ήταν και το πιο υποκριτικό κομμάτι του περιοδικού – ακόμα χειρότερο και από τους οδηγούς δώρων όπου ηθοποιοί που είχαν βγάλει 10 εκατομμύρια ευρώ από ταινίες περηφανευόταν για το χειροποίητο αλάτι που αγόρασαν 60 δολάρια. Δεν είναι ότι οι ιστορίες αυτές ήταν ψεύτικες – ήταν αληθινές ή τουλάχιστον αληθοφανείς – όμως οι εκφράσεις του προσώπου τους πρέπει να «οδηγούν» σε ένα αίσιο τέλος ύστερα από κάθε άθλια κατάσταση. Και εκείνη δεν το άντεχε αυτό. Ήταν αυτή η εκδοχή του περιοδικού με τη φράση του Τζέισον «όλα θα πάνε καλά».

Το παιδιατρικό Νοσοκομείο Allegheny Children's Home⁸ βρήκε ένα αρχείο από ένα κοριτσάκι που είχε γεννηθεί στις 12 Μαρτίου το 1970 και υιοθετήθηκε απ' τον κύριο και την κυρία Σεθ Κλάιν.

Η Τζάνις ανακοίνωσε τα νέα στη Μάριμπεθ στο τέλος του τέταρτου μαθήματος κολύμβησης-σανίδας – για ακόμα μια φορά προκειμένου να ενδυναμώσει τους μύες της- ενώ απολάμβαναν ένα χαλαρωτικό ατμόλουτρο. Στο άκουσμα αυτής της είδησης, η Μάριμπεθ λιποθύμησε.

ΗΤΑΝ ΚΑΛΑ. Δεν είχε πάθει κάτι η καρδιά της. Ήταν η ζέστη. Και το σοκ.

⁷ Όνομα κάποιου προφίλ που αποδίδεται ως Άγνωστοι Ήρωες

⁸ Παιδιατρικό Νοσοκομείο στο Πίτσμπουργκ, Πενσυλβάνια

Ήταν καλά. Όντως.

«Έπρεπε να περιμένω μέχρι να βγούμε έξω, αλλά δεν μπορούσα να το κρατάω άλλο. Είδα το μείλ στο κινητό μου όταν πήγα στο ντουλάπι για να πάρω την τσάντα με τα προϊόντα περιποίησης» είπε η Τζάνις, σφίγγοντας τα χέρια της. «Θεώρησα πως η σάουνα θα ήταν ένα πραγματικά ήρεμο μέρος για να σ' το πω. Νιώθω απαίσια γι' αυτό».

Ο υπεύθυνος που βρισκόταν εκεί δεν βοηθούσε την κατάσταση. «Θα χρειαστώ σημείωμα γιατρού προκειμένου να μπορείτε να χρησιμοποιείτε την σάουνα», είπε. «Αυτό ήταν πολύ ανεύθυνο εκ μέρους σας».

«Δικό μου ήταν το λάθος», είπε η Τζάνις. «Ήταν δική μου ιδέα να έρθουμε στη σάουνα».

«Είμαι ενήλικη, Τζάνις. Δεν ήταν δικό σου το λάθος». Η Μάριμπεθ γύρισε προς τον υπεύθυνο «Και σημείωμα γιατρού. Όντως τώρα;»

«Το θέλουν για νομικούς λόγους», της εξήγησε ο γιατρός που την εξέταζε.

«Η αλήθεια είναι πως θα ένιωθα καλύτερα αν είχα το σημείωμα πριν επιστρέψεις στον χώρο», είπε ο υπεύθυνος.

Καλώς. Θα συναντούσε τον Στίφεν την επόμενη μέρα για να φάνε μαζί μεσημεριανό.

Μόλις έκριναν πως η Μάριμπεθ δεν διέτρεχε κάποιον επικείμενο κίνδυνο την άφησαν να ντυθεί.

«Ας φύγουμε από εδώ», είπε στη Τζάνις. «Θα σου πάρω κάτι αφρώδες και ντεκαφεινέ».

«Μόνο αν με αφήσεις να κεράσω εγώ. Μιας και σε έκανα να λιποθυμήσεις».

Πήγαν στο πλησιέστερο Commonplace Coffee⁹. Η Τζάνις συνέχιζε να αυτομαστιγώνεται με αποτέλεσμα να παραγγείλει απλώς ένα τσάι. «Δεν έπρεπε να σε αφήσω να πας στη σάουνα» της είπε.

«Είμαι εντάξει. Είμαι μεγάλη πλέον», είπε η Μάριμπεθ. Αν και ήταν αλήθεια, ένιωθε περισσότερο σαν ένα μικρό κοριτσάκι που ανυπομονούσε να δει τι κρυβόταν σ' ένα μεγάλο τυλιγμένο κουτί. «Τι θα γίνει τώρα;»

«Το Allegheny Children's Home έχει το αρχείο εισαγωγής σου και απλώς πρέπει να το επιμεληθούν και να μας δώσουν ένα αντίγραφο».

«Να το επιμεληθούν;»

⁹ Όνομα εταιρείας η οποία εστιάζει στην πώληση καφέ στο Πίτσμπουργκ

«Ναι. Θα διασταυρώσουν τα ονόματα και όλες τις λεπτομέρειες σχετικά με την ταυτοποίηση. Και μετά, εάν θέλεις, θα προσπαθήσει να επικοινωνήσει το γραφείο με την βιολογική σου μητέρα για να δούμε εάν μπορούμε να έρθουμε σε επαφή».

«Πότε θα μπορέσω να έχω το αρχείο;»

«Ίσως σε καμιά εβδομάδα. Αλλά έχω κι άλλα να σου πω».

«Τι;»

«Η βιολογική σου μητέρα παρέμεινε στο «Beacon Maternity Home» αφότου σε γέννησε».

«Τι είναι αυτό;»

«Είναι ένα σπίτι για ανύπαντρες κοπέλες που περιμένουν παιδί. Πολλά νεαρά κορίτσια περνάνε εκεί την περίοδο της εγκυμοσύνης τους. Έχουμε ξεχάσει το πόσο ταμπού θεωρούταν κάτι τέτοιο μέχρι και πρόσφατα».

«Όμως αυτό δεν είναι το Νοσοκομείο Children's Home;»

«Όχι, αυτό είναι το γραφείο υιοθεσιών όπου θα έμενες για αρκετούς μήνες ενώ το θέμα της υιοθεσίας θα μεταφερόταν στο δικαστήριο».

«Μήνες;» Η Μάριμπεθ νόμιζε πως ήταν πιο σύντομη διαδικασία.

Γεννήθηκε, υιοθετήθηκε.

«Συνήθως παίρνει αρκετούς μήνες», της εξήγησε η Τζάνις. «Μερικές φορές ακόμα και χρόνο».

Στο σπίτι που έμενε όταν ήταν μικρή, συνήθιζαν να κρεμάνε τις κορνιζαρισμένες φωτογραφίες τους στο χολ. Τα πορτρέτα του Σίαρς απ' τα παιδικά του χρόνια αντικαταστάθηκαν απ' τα σχολικά πορτρέτα της Μάριμπεθ μόλις ξεκίνησε το νηπιαγωγείο. Ωστόσο, οι φωτογραφίες που υπήρχαν ήταν από τότε που η Μάριμπεθ ήταν ενός έτους, η οποία είχε ήδη ένα σωρό μαλλάκια και τέσσερα δοντάκια. Η Μάριμπεθ υπέθετε πως αυτό συνέβαινε επειδή αυτές οι φωτογραφίες ήταν ένα ετήσιο γεγονός, ένα σημάδι από διάφορα σημαντικά γεγονότα. Τώρα αναρωτιέται εάν είναι έτσι επειδή δεν υπήρχαν νωρίτερα άλλες φωτογραφίες μ' εκείνην.

Πόσο καιρό γνώριζε η μητέρα της Μάριμπεθ πως η Μάριμπεθ θα γινόταν δικιά της πριν γίνει δικιά της; Πώς θα ήταν να ξέρει πως βρίσκεται κάπου εκεί έξω μα να μη μπορεί να την κρατήσει στην αγκαλιά της; Να την νιώσει; Να την παρηγορήσει; Μήπως φοβόταν πως η βιολογική της μητέρα θα άλλαζε γνώμη; Ίσως να την πάρει πίσω; Η Μάριμπεθ θυμήθηκε την εποχή που ήταν έγκυος με τα δίδυμα το πόσο καθησυχαστικό ήταν να τα έχει πάντα μαζί της, μέσα της. Ένιωθε πως ήταν μητέρα τους πολύ πριν την γέννησή τους.

«Φτάνουμε στο τέλος» είπε η Τζάνις. «Μπορεί απλά να πρέπει να βρεις όλες τις πληροφορίες σχετικά με την υγεία της σε διάφορες αφηγήσεις, αλλά αν θες να μάθεις κι άλλα...» ελάττωσε το τέμπο της φωνής της.

Ήθελε όμως κι άλλα; Δεν το γνώριζε. Ίσως. Ίσως να ήταν εντάξει να θέλει να μάθει κι άλλα.

«Δεν είμαι σίγουρη» είπε στη Τζάνις.

«Αν το θέλεις, λοιπόν...» είπε η Τζάνις, «...ήρθε η ώρα να ξεκινήσεις να γράφεις αυτό το γράμμα».

Η Τζάνις δεν είχε λάβει ακόμα την αναφορά απ' το νοσοκομείο "Allegheny Children's Home". Και μετά από τόσα μαθήματα, η Μάριμπεθ δεν είχε τελειοποιήσει την σανίδα.

«Μερικά πράγματα παίρνουν χρόνο» εξήγησε η Τζάνις αναφερόμενη και στα δύο.

Η Μάριμπεθ δεν μπορούσε να ελέγξει το πότε θα έφτασε στα χέρια της η αναφορά, αλλά μετά από πολλά μαθήματα, ήταν απόλυτα σίγουρη πως μπορούσε να κολυμπήσει μόνη της.

«Επανάληψη μήτηρ μαθήσεως» είπε η Τζάνις.

«Ναι, αλλά μερικές φορές οι άνθρωποι υπεραναλύουν τις καταστάσεις».

«Δεν είσαι το πρώτο άτομο που του μαθαίνω να κολυμπάει, Μάριμπεθ»

«Το ξέρω, απλώς είμαι ανυπόμονη»

«Καλώς, αν πιστεύεις πως μπορείς να το κάνεις, δοκίμασέ το». Έστησε την σανίδα στο κατάστρωμα της πισίνας.

«Ωραία, θα το κάνω».

«Εντάξει, πάω να κάνω εξάσκηση στο μήκος της πισίνας» είπε η Τζάνις.

Η Τζάνις είχε σταματήσει να κολυμπάει αυτόν τον καιρό προκειμένου να βοηθήσει την Μάριμπεθ.

«Καλό κολύμπι» είπε καθυστερημένα.

«Επίσης» είπε η Τζάνις χωρίς κάποιο εμφανώς έντονο συναίσθημα.

Η λωρίδα που υπήρχε για όσους πήγαιναν αργά ήταν σχεδόν άδεια και αυτό ήταν πολύ θετικό. Κάθε φορά που κάποιος κολυμβητής εμφανιζόταν πίσω απ' την Μάριμπεθ ένα «παλιό» μέρος του εγκεφάλου της που φοβόταν ακόμα τα αρπακτικά ενεργοποιεί αυτόν τον μηχανισμό και την κάνει να πανικοβάλλεται.

...

«Δεν βλέπω κάποιο αποτέλεσμα» είπε στη Τζάνις.

«Συνέχισε να προσπαθείς»

Το έκανε. Ξανά και ξανά. Δεν υπήρξε βελτίωση. Τα παιδάκια που είχαν μάθημα κολύμβησης έκαναν ήδη κύκλους στη πισίνα γύρω απ' την Μάριμπεθ. Τα κοιτούσε με θαυμασμό. Μερικές φορές, η κολύμβηση φαινόταν τόσο περίπλοκη όσο το να προσγειώσει κανείς αεροπλάνο σε χιονοθύελλα. Όχι πως είχε κάποια εμπειρία σ' αυτό.

«Κουράστηκα» είπε η Μάριμπεθ.

«Συνέχισε για άλλα πέντε λεπτά» είπε η Τζάνις.

Και σ' αυτά τα λίγα λεπτά τα κατάφερε. Δεν ήξερε εάν αυτό οφειλόταν στο ότι έπαψε να προσπαθεί τόσο πολύ ή στο ότι είχε τελειώσει σχεδόν ο χρόνος της. Όμως ξαφνικά, έπαψε να σκέφτεται. Άκουγε απλά τον ήχο της αναπνοής της και το κελάρυσμα του νερού. Αισθάνθηκε τόσο άνετα με όλα αυτά που αφαιρέθηκε. Δεν πάλευε πια με το νερό. Επέπλεε. Υπήρξε προσπάθεια, ίσως και μόχθος, αλλά εκείνη δεν το ένιωσε. Δεν ήταν δύσκολο. Καθόλου.

Όταν σταμάτησε να κολυμπάει, η Τζάνις την αναζητούσε μ' ένα πλατύ χαμόγελο.

«Κολύμπησες 200 μέτρα» της είπε.

«Αλήθεια;» απάντησε η Μάριμπεθ.

Η Τζάνις έγνεψε καταφατικά.

Η Μάριμπεθ ήταν κατενθουσιασμένη. Οι «ξακουστές» ενδορφίνες κατέκλυζαν το σώμα της.

«Έχασα την αίσθηση» είπε. «Έχασα την αίσθηση απ' τα πάντα».

Η Τζάνις έγνεψε καταφατικά λες και η Μάριμπεθ είχε ανακαλύψει κάποιο μυστικό.

Καθώς ντυνόταν, η Μάριμπεθ ένιωθε ζαλισμένη. Δεν μπορούσε να το πιστέψει. Ήξερε πως ήταν χαζό να νιώθει έτσι επειδή κολύμπησε 200 μέτρα, αλλά πάντα πίστευε πως το κολύμπι ήταν δύσκολο. Ακόμα πιο δύσκολο και απ' το τρέξιμο. Γι' αυτό σου έκανε καλό.

Η Τζάνις γέλασε όταν η Μάριμπεθ της είπε αυτά τα λόγια.

«Είναι δύσκολο μόνο όταν το κάνεις λάθος».

3. ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ

In the car over to the hospital, she'd called Jason at work and gotten his voicemail. Remembering that he said he would be offsite for part of the day, she'd called his cell and had gotten voicemail again. Typical. He was allergic to talking on the phone. She hadn't bothered. Leaving a message. After all, she was in a car service, similar to the one that had ferried her home from work last night. It hadn't seemed unreasonable that this would all be over in an hour or two.

Instead, she'd texted Robbie, who had started babysitting the twins when they were a year old and Maribeth had starting getting enough freelance work to justify hiring someone. Back then, Robbie had been a sweet, creative NYU theater major. Now she was a graduate, a bona fide actress with an erratic schedule. So Maribeth wasn't entirely surprised when she'd texted back: *Can't. Got a call back!!!!!!!* with a series of emotions to underscore her excitement. And then she added a *Sorry* , with a few sad-face emojis to telegraph her regret.

Now it was getting close to two-thirty and the twins would be getting out of school soon with no one to pick them up. She tried Jason again. And got voicemail again. This time, there really was no point leaving a message. He wouldn't be able to get to BrightStart in time. And Jason had unretrieved messages on his cell phone dating back to the last presidential election.

She called the school. The receptionist, a model-pretty but grossly incompetent young woman who regularly lost forms and checks, answered. Maribeth asked if it might be okay for Oscar and Liv to stay a little late that afternoon.

"I'm sorry we don't offer aftercare," the receptionist said, as if Maribeth were some random stranger inquiring, not a parent who'd been with the school for more than a year now.

"I know that but I'm in, well...I've been unavoidably detained."

"BrightStart's policy clearly states pickup is no later than three-thirty," she said, the connection hissing. The reception in here was terrible.

"I'm aware of the policy but this is an..." She hesitated. Emergency? It was looking less like her heart than like a colossal waste of time. "An unavoidable situation. I won't be able to get there by three-thirty, nor will my husband or babysitter. I know the teachers stay later. Can't Oscar and Liv just play in a corner? I can't imagine I'm the only parent this has ever happened to." Though, who knew? Maybe she was. The Tribeca neighborhood where the school was, and where Maribeth had lived in a rent-stabilized loft for more than two decades, had become one of the wealthiest zip codes in the country. Sometimes it seemed as if even the nannies had nannies.

The receptionist made an unpleasant sound and put Maribeth on hold. A few moments later she returned, saying that one of the other parents had offered to take the twins.

“Oh, okay. Who?”

“Niff Spenser.”

Niff Spenser wasn’t technically a BrightStart parent. She had two BrightStart graduates, both now ensconced in a K-12 prep school, and a third child who would be starting next year. She volunteered in the “gap year”, as she called it, to “stay in the loop”, as if preschool had a steep learning curve you couldn’t afford to loosen your grip on. Maribeth couldn’t stand her.

But Jason wasn’t answering and Robbie was busy. For a flash, she thought of Elizabeth, but it felt inappropriate, less like calling a friend than a boss.

“Scars are just tattoos with better stories.” Again, she was reminded of what Jason had told her when she’d first showed him her crosshatch of stitches after the twins were born. She’d been worried he’d think she looked disfigured (she thought she did). And then he’d said that lovely thing.

Her scars now were worse. Or would be. They didn’t even look like scars yet, more like wounds. If they had stories to tell, they were still being written.

Maribeth eased into the tub, grabbing a couple of the magazines Todd had given her yesterday when she dropped off the Thanksgiving shopping list. She’d promised to help them dress and stuff the bird, but after that they were on their own. She was skipping Thanksgiving this year.

She was skimming an important piece of reportage about the fashion evolution of Nori Kardashian West when she heard the pounding at her door.

“M.B., are you there?” It was Todd.

“Yeah, hang on.” She heaved herself out of the tub, toweled off, and then threw on her dirty clothes.

Todd and Sunita were at the door, staggering under the weight of the most enormous turkey she’d ever seen. It looked like a defrocked poodle.

Maribeth ran into Sunita on the stoop as she got home from the library that day.

“Hey, we just got back from the Holiday Market,” Sunita said.

“The what?” Maribeth asked.

“That Christmas thing. I texted to see if you wanted to go.”

“Sorry. I was at the library.”

“Did you get any books?”

“Oh, I was just using the computer.” *Using* probably wasn’t the right word. Staring glazed in front of it, like those old ladies in front of the nickel slots. “How was it?”

“Lame. But next week is Handmade Arcade, which is awesome. It’s like Etsy in a convention center,” Sunita said. “You should come”.

“We’ll see. I might have to go back to the library.”

“If it’s a computer you need, you’re always welcome to borrow my laptop.”

“Really?”

“Sure.”

“Could I borrow it maybe now?”

“Of course.” Sunita went into the apartment and returned with her laptop. “The Wi-Fi should work from your place.”

She launched her e-mail program and left it open all evening, refreshing the page while she attempted to distract herself with a short story collection, and when that didn’t work, resorting to the TV again. There was a *Modern Family* marathon on but the show’s irreverence was making her murderous so she changed to a *Friends* rerun but that depressed her, because it reminded her, in its bright-TV version, of her old existence with Elizabeth. (Well, they had a loft. And they were young.)

By the time Maribeth had moved on to *The Good Wife*, the slow boil of her anger had cooked down to a sludgy resignation. What had she expected? This was how it always was. Maribeth fought with words. Jason fought with silences. Just because she wanted it to be different didn’t mean it would be. As her dentist father used to say: “If fishes were gumdrops, I’d be a rich man.”

At two in the morning, there was no more TV to distract herself with. Maribeth felt drained and jittery. She needed to try to sleep. She started to close the e-mail window, but then couldn't stop herself.

So you're punishing me? she wrote. *I'm not surprised. I just hoped that for once you'd be the bigger person and rise to the occasion. Wrong again!*

Sunday morning, Maribeth woke up with Sunita's laptop lodged next to the pillow. Seeing it, remembering the e-mails she'd written - and not even while drunk; she didn't even have that excuse - she winced. It was great that Google now gave you a minute lag time to take back e-mails you'd mistakenly sent, but couldn't they invent technology that you let take back e-mails the morning after?

She grabbed the laptop and brought it into the kitchen, shoving it inside the cupboard under a package of brown rice. Then she went back to bed and stayed there until she heard footsteps upstairs.

Though it was not yet ten, Todd answered the door fully dressed, in what appeared to be his catering uniform plus a boater hat.

"She's making me go to the flower show at the Phipps Conservatory in old-timey clothes," Todd whispered. "Save me!"

Sunita appeared in a flapper dress and a pair of jeans. "Oh, please, you were all over this." She looked at Maribeth. "You want to come?"

"No thanks."

"Are you sure? It'll be fun."

"I'm positive." Maribeth did not want to linger or chat. She just wanted to return the computer; it felt as lethal as a loaded gun.

"Thanks for the loan. Bye."

Just as she'd closed the door to her apartment, her phone started to ring. "I appreciate the offer," she said, assuming it was Sunita, "but I'm really not interested in going to a flower show today."

There was a pause. And then, "But this is so much worse than a flower show."

“Oh, Dr –Stephen.” She paused to untangle the names, and the new reality in which Dr. Grant—Stephen—called her. “What could be worse than a flower show?”

Another pause. “The mall”.

When she didn’t saying anything, he continued, “On Black Friday weekend.”

“Yes. That’s worse than a flower show.”

“Now that we’ve cleared that up…” he trailed off. In the background, she could hear the sound of the TV. “Remember that time I cooked your turkey?”

“Technically, it wasn’t my turkey.”

“Right, Fred belonged to the kids. I was just invoking some quid pro quo.”

“And this quid pro quo involves a mall on Black Friday weekend?”

“I know. It’s an uneven bargain. I’d still be in your debt.”

“I think if we’re keeping tabs, I’m still in the red. But why exactly do you want to go shopping *this* weekend?”

“To get Mallory her Christmas gift.”

“You do realize, in spite of the hype, you have four weeks until Christmas.”

“I want to get it out of the way. So I don’t panic again.”

“Panic?”

“Last year, I left it too late and panicked and got her a leather jacket from the Home Shopping Network.”

“Nothing wrong with that.”

“Unless you’re a vegan who is very serious about animal rights. Mal thought I was making fun of her and got very offended in the way that twenty-one-year-olds will.” He sighed. “She sold it on eBay and got herself kayak lessons so maybe it worked out in the end. But I’d like to avoid another disaster this time around. Hence, the mall. It’s what people do, right?”

Maribeth rarely had cause to enter a mall (score a point for New York City). But when she did, while visiting her mother, for instance, she became immediately irritable; the crowds made her claustrophobic, the number of stores made her dizzy. A mall on Black Friday weekend sounded like a nightmare. But perhaps it was a testament to just how wretched the weekend had already been that when she told Stephen she would be happy to go with him, she meant it.

“WE’RE GOING TO the Ross Park Mall,” Stephen informed her as they drove across the Thirtieth Street Bridge. “Have you been?”

“Have I not made my feelings about malls clear?” she joked.

“They say this is the best one in Pittsburgh.”

“That’s like telling someone they have the best cancer.”

Her hand flew up to her mouth. Cancer. Which his wife had died of. What was wrong with her?

“Well, there are better cancers,” Stephen replied, taking it all in stride. “Thyroid, prostate, highly curable.”

She wanted to change the subject before she stepped in it again.

“Tell me about Mallory. What’s she like?”

“Twenty-two. Smart, ambitious, bossy. By her own admission. She has a tattoo that says Bossy Bitch, but with that number sign in front of it?”

“A hashtag?”

“If you say so.”

“So, she’s a feminist, and maybe a wee bit shortsighted.”

“Aren’t all young people shortsighted?” he asked.

“I suppose so.”

“And if she’s shortsighted, good for her. In many ways she had to grow up soon.”

Maribeth assumed he meant losing her mother. If Mallory was twenty-two now, she would've been twenty when Felicity died. That wasn't great but twenty ... it was better than four.

"She wants another tattoo but I can't bring myself to fund one as a gift."

"What else does she like?"

"She majored in public policy but with a minor in theater." He smiled proudly. "So she likes performances, plays, concerts, dance. That's what Felicity used to get her, tickets to opera or ballet, and they'd go together."

"Why not do that?"

"I feel like I'd be intruding on their thing. And I hate opera."

"What about a donation? Maybe to a cancer charity," she said, mentioning the c-word intentionally this time, in a more sensitive manner.

They pulled into the massive parking lot and started searching for a spot. "Now you're just trying to get out of going to the mall," he said.

MARIBETH AND ELIZABETH had each climbed from assistants to associates to senior-level editors. And then their paths diverged. Elizabeth met Tom, got married, became an editor-in-chief. And Maribeth became a mom, had a heart attack, and ran away from home.

In every issue of Frap, there was a profile called Unsung Heroes that highlighted an "ordinary" woman with an "extraordinary" story. Usually, these women experienced some great crisis, and instead of being beaten down, they "took stock" and "re-evaluated" and "rose to the occasion" to "beat the odds" and always wound up so much better and wiser than they had been before.

Readers loved this section—Maribeth suspected it was because it was the only place they ever saw women larger than a size eight—but she found it to be the most disingenuous part of the whole magazine, even worse than the gift guides in which \$10-million-a-movie actresses gushed over their favorite \$60 artisanal salts. It wasn't that

the stories were made up—they were true, or, at least, truthy—but their rictus need to skim coat a happy ending onto every shitty situation...she couldn't stand that. It was the magazine's version of Jason's "everything will be fine".

Maybe one day it would be fine. Maybe one day she would get past all this and figure out some great second act. Maybe then she might look back and see that all the destruction she had brought down on her family, on her marriage, on herself, had been worth it. Because she would be extraordinary. Because she would be a real-life hero.

But standing here now, amid the wreckage of her own making, it was nearly impossible to imagine.

Allegheny Children's Home had a record of a baby girl born March 12, 1970, adopted by a Mr. and Mrs. Seth Klein.

Janice broke the happy news after their fourth swim lesson—kickboard again, to work on her arms—while they were taking a leisurely steam. Upon hearing the news, Maribeth passed out.

SHE WAS FINE. It wasn't her heart. It was the heat. And the shock.

She was fine. Really.

"I should've waited until we got out, but I couldn't keep it in. I saw the e-mail on my phone when I went to the locker to get my toiletry bag," Janice said, wringing her hands. "I thought the steam room would be a *relaxed* place to tell you. I feel just awful about it".

The club manager was not helping matters. "I'll need a doctor's note for you to use the steam room," he said. "That was very irresponsible".

"It was *my* fault," Janice said. "The steam room was my idea."

"I'm an adult, Janice. It's not your fault." Maribeth turned to the manager "And a doctor's note, really?"

"It's for legal purposes," the medic who was examining her explained.

“In fact, I’d feel more comfortable if you had a note before you returned to the club,” the manager said.

Fine. She was seeing Stephen tomorrow for lunch.

Once Maribeth was deemed in no imminent danger, she was allowed to get dressed. “Let’s get out of here,” she told Janice. “I’ll buy you something frothy and decaffeinated.”

“Only if you let me treat. Seeing as I made you faint.”

They went to a nearby Commonplace Coffee. Janice was still self-flagellating and therefore would only order a tea. “I never should’ve let you go in the steam room,” she said.

“I’m fine. I’m a big girl,” Maribeth said. Though in truth, she felt rather than a little girl, waiting to see what was in that big wrapped box. “So now what happens?”

“Allegheny Children’s Home has the intake file and they just have to redact it and give us a copy.”

“Redact it?”

“Yes, they’ll cross out names and identifying details. And then, if you want, the agency will reach out your birth mother and see if we can initiate contact.”

“When can I get the file?”

“Maybe in a week. But there’s more.”

“What?”

“Your birth mother spent her confinement at the Beacon Maternity Home.”

“What’s that?”

“It was a home for unwed pregnant girls. A lot of young women spent their pregnancies there. We forget how taboo it was until recently.”

“Isn’t that the Children’s Home what’s it?”

“No, that’s the adoption agency, where *you* would’ve gone for several months while the adoption moved through the courts.”

“Months? Maribeth had always thought it was faster than that.

She was born, she was adopted.

“It usually took several months,” Janice explained. “Sometimes up to a year.”

In her childhood home, there used to hang a series of framed photos in the hall—Sears portraits of the early years, replaced by school portraits once Maribeth started kindergarten. But the pictures began when she was a year old, already with a shock of hair, and four baby teeth. Maribeth had always assumed it was because the photos were a yearly event, a marker of milestones. Now she wondered if it was because there were no other pictures before then.

How long had Maribeth’s mother known that Maribeth was to be hers before she *was* hers? What was that like? To know she was out there but not be able to hold her? Feel her? Comfort her? Was she scared that her birth mother might change her mind? Might take her back? Maribeth remembered being pregnant with the twins and how reassuring it was always to have them with her, inside of her. She felt that she’d been their mother long before they were born.

“We’re getting close,” Janice said. “It might be you find all the health information you need in the narratives, but if you want more...” she trailed off.

Did she want more? She didn’t know. Maybe. Maybe it was okay to want more.

“I’m not sure,” she told Janice.

“Well, if you do, Janice said, “it’s time to start that letter.”

Janice had still not received the report from Allegheny Children’s Home. And after several lessons, Maribeth had still not graduated from the kickboard.

“Some things take time” was Janice’s explanation for both.

Maribeth had no control over when the report would come in, but after several lessons, she felt fairly certain she was ready to swim on her own.

“Practice makes perfect,” Janice said.

“Yes, but sometimes you can overthink things.”

“You’re not the first person I’ve taught to swim, Maribeth.”

“I know, but I’m just getting impatient.”

“Okay, if you think you’re ready, have at it.” She set the kickboard on the pool deck.

“Fine, I will.”

“Okay. I’ll just go do a few laps,” Janice said.

Janice had been forgoing her own swimming to help Maribeth.

“Have a good swim,” she said belatedly.

“You, too,” Janice replied with no apparent hard feelings.

The slow lane was almost empty, which was good. Every time a swimmer came up behind Maribeth, that ancient part of her brain that still feared predators kicked into gear and made her panicky.

...

“It’s not working,” she told Janice.

“Keep trying.”

She did. Again and again. It got no better. The school-aged kids having a lesson were swimming circles around her. She watched them in a sort of awe. Swimming sometimes felt as complicated as landing an airplane in a snowstorm. Not that she had any experience with that.

“I’ve had enough,” Maribeth said.

“Give it five more minutes,” Janice said.

It was those last few minutes that it happened. She didn't know whether it was because she'd stopped working so hard or because she knew her time was almost up. But all of a sudden, she wasn't thinking. She was just listening to the sound of her breath and the gurgle of the water; there was something so womblike about it that she zoned out. And then, she was no longer fighting the water. She was gliding on top of it. There was effort here, exertion, there must've been, but she didn't feel it. It wasn't hard. Not at all.

When she stopped, Janice was searching for her, beaming.

"You swam four lengths," she said.

"Really?" Maribeth replied.

Janice nodded.

Maribeth was elated. The vaunted endorphins flooding her.

"I lost track of it," she said. "I lost track of everything."

Janice nodded, as if Maribeth had discovered a secret.

As they dressed, Maribeth was giddy. She couldn't believe it. She knew it was silly to get this goofy about swimming four lengths, but she'd thought swimming was meant to be hard, harder than running. That was why it was good for you.

Janice laughed when Maribeth told her this. "It's only hard when you do it wrong."

4. ΣΧΟΛΙΑ

I. Ανάλυση της Μεταφραστικής Εντολής

Σε μια πρώτη φάση, θα θέλαμε να τονίσουμε την σημασία της μεταφραστικής εντολής (Nord 1997, σ. 59-62). Κατά την Nord, κρίνεται απαραίτητη η σύγκριση της φυσιολογίας του ΚΠ με εκείνη του ΚΣ, όπως αυτές προσδιορίζονται στην εντολή προκειμένου να διαπιστώσει σε ποια σημεία ενδέχεται να αποκλίνουν τα δυο κείμενα. Η μεταφραστική εντολή πρέπει να παρέχει τις ακόλουθες πληροφορίες και για τα δυο κείμενα: α) τις επιδιωκόμενες κειμενικές λειτουργίες, β) τον πομπό και τους δέκτες, γ) τον χρόνο και την τοποθεσία πρόσληψης του κειμένου, καθώς και δ) το κίνητρο (για ποιο λόγο γράφτηκε το ΚΠ και γιατί μεταφράζεται). Όσον αφορά τον τρόπο διαχείρισης, μετάφρασης, αλλά και αξιολόγησης του ΚΠ συγκριτικά με το ΚΣ, βασιστήκαμε στο «**Μοντέλο Κειμενικής Ανάλυσης**» της Christiane Nord, αν και στη συνέχεια έγινε αναφορά και σε θεωρίες κι άλλων μεταφραστών. Πιο συγκεκριμένα, αυτό το εγχειρίδιο εστιάζει στο κείμενο στόχο, είναι δηλαδή **προσανατολισμένο στη μετάφραση** και παράλληλα αποτελεί ένα βοηθητικό υλικό, καθώς μέσα σ' αυτό γίνεται αναφορά στις μεταφραστικές δυσκολίες, καθώς και στην αξιολόγηση του μεταφράσματος (Nord 2005b: 1-2, 155). Σαφέστατα, το προαναφερθέντα μοντέλο στηρίζεται πάνω σε ορισμένες **θεωρητικές αρχές** τις οποίες φυσικά προτείνει η ίδια η Nord. Η πρώτη θεωρητική αρχή είναι αυτό που εκείνη ονόμασε **προσανατολισμένη στη δράση** σημασία της κειμενικότητας, ενώ η δεύτερη στηρίζεται στην λεγόμενη **λειτουργική έννοια** της μετάφρασης. Αυτές οι δύο θεωρητικές αρχές καθιστούν το κείμενο ως έναν «διάυλο επικοινωνίας» με τον αναγνώστη, ενώ το κομμάτι της γλωσσικής δομής δεν αποτελεί προτεραιότητα σ' αυτήν την περίπτωση. Σ' αυτό το σημείο αξίζει να αναφερθεί πως σύμφωνα με το λειτουργιστικό μοντέλο της Nord (1988/1991), η λεγόμενη τεκμηριωτική μετάφραση (documentary) επικεντρώνεται στο να αποδοθεί όσο πιο πιστά γίνεται το μήνυμα του πρωτοτύπου.

Μάλιστα, με βάση αυτό το λειτουργιστικό μοντέλο η ίδια έχει δηλώσει το εξής: «η προτεραιότητα του σκοπού του κειμένου αφίξεως δεν σημαίνει ότι αγνοείται το κείμενο αφετηρίας. Το κείμενο αφετηρίας παρέχει τις πληροφορίες που συνιστούν το σημείο έναρξης για την παροχή πληροφοριών από το κείμενο αφίξεως. Η ανάλυση του κειμένου αφετηρίας λειτουργεί ως οδηγός για τη μεταφραστική διαδικασία εφόσον παρέχει τη βάση για τη λήψη αποφάσεων σχετικά με (α) την εφικτότητα της

ανατεθείσας μετάφρασης, (β) ποιες μονάδες του κειμένου αφετηρίας έχουν σχέση με μια λειτουργική μετάφραση και (γ) ποια μεταφραστική στρατηγική θα συντελέσει ώστε το κείμενο αφίξεως να πληροί τις προαπαιτήσεις των μεταφραστικών οδηγιών» (Nord 22001: 62).

Μιλώντας για **μεταφραστικές οδηγίες** θα θέλαμε αρχικά να αποσαφηνίσουμε την έννοια αυτού του όρου, καθώς και να εστιάσουμε σε τι ακριβώς αναφέρεται. Σύμφωνα και με την Nord, οι μεταφραστικές οδηγίες αποτελούν « ένα σύνολο κατευθυντήριων γραμμών τις οποίες δίνει στον μεταφραστή ο πελάτης», ενώ παράλληλα προσθέτει πως «περιλαμβάνουν με ρητό ή υπόρρητο τρόπο πληροφορίες σχετικά με την επιδιωκόμενη ή τις επιδιωκόμενες κειμενικές λειτουργίες του κειμένου υποδοχής». Επιπλέον, η ίδια τονίζει πως οι μεταφραστικές οδηγίες μας δίνουν ουσιαστικά πληροφορίες και για τον παραλήπτη (ή αλλιώς δέκτη) του μεταφράσματος. Ειδικότερα, η Nord έχει αναφέρει το εξής: «Τον παραλήπτη ή τους παραλήπτες του κειμένου υποδοχής, δηλαδή το κοινό (δέκτες ή χρήστες) που θα χρησιμοποιήσει με οποιονδήποτε τρόπο το μετάφρασμα. Πρόκειται για απαραίτητη πληροφορία διότι βοηθάει τον μεταφραστή να λάβει εκ των προτέρων αποφάσεις σχετικά με το ύφος του κειμένου υποδοχής, το γλωσσικό μητρώο και, ενδεχομένως, να αποφασίσει ποιες μεταφραστικές στρατηγικές θα χρησιμοποιήσει.» (Nord 22001: 62).

Κάνοντας, λοιπόν λόγο για τους παραλήπτες (δέκτες) του μεταφράσματος, είναι αξιοσημείωτο πως στη προκειμένη περίπτωση, οι παραλήπτες καλούνται να τρέφουν ενδιαφέρον για την λογοτεχνία, να είναι σε θέση να κατανοήσουν εις βάθος τον ποιητικό λόγο και όπως έχει υπογραμμίσει και η Nord «τα λογοτεχνικά κείμενα απευθύνονται κυρίως σε δείκτες οι οποίοι έχουν συγκεκριμένες προσδοκίες, που έχουν γεννηθεί από την λογοτεχνική εμπειρία τους, και κάποιες βασικές γνώσεις σε ό,τι αφορά τους λογοτεχνικούς κώδικες» και γι' αυτό πιστεύουμε πως οι αναγνώστες της λογοτεχνίας τρέφουν μια «ειδική» αγάπη προς αυτόν τον κλάδο, αλλά έχουν και μια ικανότητα προκειμένου να μπορούν να ερμηνεύσουν το περιεχόμενο ενός τέτοιου κειμένου. Πιο συγκεκριμένα και – όσον αφορά τα παρόντα αποσπάσματα – θεωρούμε ως απαραίτητα χαρακτηριστικά των αναγνωστών τα εξής : α) τάση ενδιαφέροντος σχετικά με θέματα που σχετίζονται με την Ψυχολογία, καθώς και β) ευαισθησία ως προς τον τρόπο διαχείρισης λεπτών ζητημάτων και γ) εμπειρία/μελέτη της ξενόγλωσσας λογοτεχνίας. Στα συγκεκριμένα κομμάτια του βιβλίου γνωρίζουμε μια γυναίκα, ονόματι Μάριμπεθ η οποία βιώνει καρδιακή προσβολή λόγω υπερβολικής

ενασχόλησης και αφοσίωσης στην οικογένεια της, ενώ στη συνέχεια παρατηρούμε το πώς ξεδιπλώνεται σιγά σιγά ο χαρακτήρας της μετά απ' αυτό το συμβάν. Για να μπορέσει όμως να κατανοήσει και ίσως – να μπει κάποιος στην θέση της πρωταγωνίστριας – οφείλει να έχει έστω βασικές γνώσεις διαχείρισης μιας τόσο τραυματικής εμπειρίας, ενώ παράλληλα αναζητούμε **λογοτεχνική εμπειρία**, καθώς αυτό διευκολύνει εμάς τους μεταφραστές να μην εκλαϊκεύουμε έννοιες και νοήματα στη μετάφραση ενός λογοτεχνικού έργου, ώστε να γίνει πιο «λιτό». Επίσης, πρέπει να λάβουμε υπ' όψιν και το γεγονός ότι ο ίδιος ο αναγνώστης επιλέγει να διαβάσει ένα λογοτεχνικό βιβλίο, το οποίο αποτελεί προϊόν μετάφρασης.

Ο **χώρος** που πραγματοποιείται το ΚΠ είναι στην Αμερική και συγκεκριμένα στην Νέα Υόρκη και στο Πίτσμπουργκ, ενώ ο **χρόνος** που λαμβάνει χώρα το συγκεκριμένο μυθιστόρημα δεν διευκρινίζεται ξεκάθαρα στο κείμενο. Επίσης, το ΚΣ αναφέρεται αναμφίβολα στον σύγχρονο Έλληνα αναγνώστη, ο οποίος καλείται να διαθέτει τα χαρακτηριστικά που αναφέρθηκαν νωρίτερα.

Τέλος, το **κίνητρο** του δημιουργού του ΚΠ, κατά την Nord, είναι «να μεταφέρει προσωπικές του απόψεις σχετικά με την πραγματικότητα μέσα από την παρουσίαση ενός κόσμου που είναι αποτέλεσμα μυθοπλασίας». Με άλλα λόγια, ο λόγος για τον οποίο επιλέξαμε να μεταφράσουμε το παρών έργο είναι για να φέρουμε τον Έλληνα αναγνώστη σε επαφή με το συγκεκριμένο μυθιστόρημα, καθώς κρίνουμε πως θίγει ένα πολύ σημαντικό – και επίκαιρο – ζήτημα για το οποίο μέχρι και σήμερα δεν δίνεται η απαραίτητη έμφαση που του αρμόζει. Έτσι, ο σκοπός της παρούσας εργασίας είναι να αποδοθεί τόσο η σκέψη και η φιλοσοφία της συγγραφέως όσο και το λογοτεχνικό επίπεδο της γλώσσας. Σ' αυτό το σημείο, θα θέλαμε επίσης να επισημάνουμε πως οποιαδήποτε παραγωγή κειμένου έχει κάποιον σκοπό. Η λεγόμενη Θεωρία του Σκοπού (Skopostheorie, 1984) φέρεται να αποτελεί μια **μεταφραστική πράξη** της οποίας ο μοναδικός στόχος είναι να μεταφερθεί, **ο σκοπός (ο στόχος)** του εκάστοτε κειμένου. Κατά τον Vermeer, «Κάθε κείμενο παράγεται για έναν συγκεκριμένο σκοπό τον οποίο καλείται να υπηρετήσει. Επομένως, ο κανόνας του Σκοπού σημαίνει να μεταφράζουμε, να διερμηνεύουμε, να μιλάμε με τρόπο που να επιτρέπει στο κείμενο/μετάφραση να λειτουργεί στην κατάσταση στην οποία χρησιμοποιείται και με τον τρόπο που οι χρήστες του θέλουν να λειτουργεί.» (Vermeer στη Nord 22001: 29)

II. Ανάλυση του ΚΠ

Το αμέσως επόμενο βήμα της μεταφραστικής εντολής, κατά την Nord, είναι η ανάλυση του ΚΠ. Ουσιαστικά, μέσω της ανάλυσης του ΚΠ αναδύονται και γίνονται αντιληπτές στον αναγνώστη οι προκλήσεις που εντοπίζονται στο πρωτότυπο και μπορούν να αποτελέσουν πιθανότατα μεταφραστικά προβλήματα στη μετάφραση, ενώ συγχρόνως μας δίνεται η ευκαιρία να χρησιμοποιήσουμε διάφορες μεταφραστικές τεχνικές και στρατηγικές, ώστε να προκύψει μια αποτελεσματική και ικανοποιητική απόδοση.

Σύμφωνα με την Nord, καλούμαστε να εστιάσουμε την προσοχή μας σε συγκεκριμένα σημεία εντός του κειμένου, καθώς αυτά δίνουν μια πιο ολοκληρωμένη εικόνα για το κείμενο που έχουμε επιλέξει. Γι' αυτό, λοιπόν, σκοπεύουμε να μελετήσουμε τα ακόλουθα στοιχεία: α) το βασικό θέμα του κειμένου, β) το περιεχόμενο, γ) τις προθέσεις για την επικοινωνιακή κατάσταση, δ) την σύνθεση (μικροδομή, μακροδομή), ε) το λεξιλόγιο, στ) τα μη λεκτικά στοιχεία (εικονογραφήσεις, πλάγια γράμματα) και τέλος στ) την σύνταξη του κειμένου.

Ξεκινώντας με το **θέμα** του ΚΠ, θα λέγαμε πως μέσα σ' αυτό συμπεριλαμβάνονται συνοπτικά οι προσωπικές μάχες με τον ίδιο μας τον εαυτό, το πένθος (όσον αφορά την υγεία), η επίμονη προσπάθεια ανάκτησης της υγείας έστω και έμμεσα, η απόπειρα της πρωταγωνίστριας να γνωρίσει την βιολογική της μητέρα, καθώς και το ψυχολογικό τραύμα μετά από κάποιο -καθοριστικής σημασίας – γεγονός.

Λόγω του περιορισμού της έκτασης της παρούσας πτυχιακής εργασίας, θα αναφερθούμε εν συντομία στο **περιεχόμενο** του ΚΠ.

Σε πρώτο στάδιο, γνωρίζουμε κι επίσημα την πρωταγωνίστρια του αποσπάσματος, την Μάριμπεθ, η οποία δείχνει να ανησυχεί για τα δυο μικρά παιδιά της, καθώς δεν υπάρχει κάποιος για να τα πάρει απ' το σχολείο. Οι προσπάθειες της να επικοινωνήσει με κάποιον που θα την εξυπηρετούσε φαίνεται πως είναι μάταιες με αποτέλεσμα να φροντίσει γι' αυτό μια άλλη γυναίκα που είχε σχέση με το σχολείο. Αυτά διακρίνονται στα εξής σημεία: “the twins would be getting out of school soon with no one to pick them up. She tried Jason again. And got voicemail again” (όταν θα σχολούσαν τα παιδιά της από το σχολείο δεν θα ήταν κανένας εκεί για να τα πάρει. Προσπάθησε να ξανακαλέσει τον Τζέισον. Ακούστηκε για ακόμα μια φορά ο τηλεφωνητής). Λίγο παρακάτω, αρχίζουμε να μαθαίνουμε σταδιακά κάποιες

πληροφορίες σχετικά με τον χαρακτήρα της. Πιο συγκεκριμένα, η Μάριμπεθ μας παρουσιάζεται ως ένας πιο «κλειστός» χαρακτήρας που αποφεύγει τις συναθροίσεις και την πολυκοσμία. Αυτό μπορούμε να το διαπιστώσουμε απ' τις εξής φράσεις: "She was skipping Thanksgiving this year"(Δεν θα παρευρισκόταν φέτος εκεί για την Ημέρα των Ευχαριστιών), " - That Christmas thing. I texted to see if you wanted to go." - "Sorry. I was at the library."(- «Την αγορά που φτιάχνουν την περίοδο των Χριστουγέννων. Σου έστειλα μήνυμα εάν ήθελες να έρθεις» -«Συγγνώμη, ήμουν στην βιβλιοθήκη»).

Επιπροσθέτως, η πρωταγωνίστρια φαίνεται πως είναι απ' τα άτομα τα οποία που θέλουν να ικανοποιούν (πραγματικά) τους άλλους και το συγκεκριμένο στοιχείο μπορεί να εντοπιστεί στον παρακάτω διάλογο: - "I want to get it out of the way. So I don't panic again." - "Panic?" - "Last year, I left it too late and panicked and got her a leather jacket from the Home Shopping Network." («Θέλω να της το πάρω άμεσα. Για να μην πανικοβληθώ πάλι». - «Να πανικοβληθείς;» - «Πέρσι το άφησα τελευταία στιγμή και έτσι της αγόρασα ένα δερμάτινο μπουφάν από το Home Shopping Network».). Λίγο αργότερα, περνάμε σ' ένα διαφορετικό απόσπασμα του βιβλίου το οποίο φαίνεται να εστιάζει στην αγωνία της Μάριμπεθ σχετικά με την εύρεση και την – πιθανή – συνάντηση με την βιολογική της μητέρα. Καθ' όλη αυτή την διάρκεια, η Μάριμπεθ έχει στο πλευρό της την φίλη της, Τζάνις, η οποία ενθαρρύνει την πρωταγωνίστρια πως όλο αυτό θα έχει ένα αίσιο τέλος. Μάλιστα, αυτό γίνεται αντιληπτό μέσα απ' τον παρακάτω διάλογο: " - "When can I get the file?" - "Maybe in a week. But there's more." - "What?" - "Your birth mother spent her confinement at the Beacon Maternity Home."(« - Πότε θα μπορέσω να έχω το αρχείο;» -«Ίσως σε καμιά εβδομάδα. Αλλά έχω κι άλλα να σου πω». - «Τι;» -«Η βιολογική σου μητέρα παρέμεινε στο «Beacon Maternity Home» αφότου σε γέννησε»). Τέλος, παρατηρούμε πως η Μάριμπεθ έχει μπει σε μια διαδικασία εκμάθησης κολύμβησης, καθώς λόγω προηγούμενου ψυχολογικού τραύματος είχε αποκτήσει φοβία με το νερό. Στο πλευρό της βρίσκεται για ακόμα μια φορά η φίλη της, Τζάνις, η οποία την εμψυχώνει και της δίνει δύναμη, ώστε να μην τα παρατήσει και να καταφέρει τον στόχο της. Όλη αυτή η – γεμάτη έντονα συναισθήματα - πορεία μας αποκαλύπτεται στον διάλογο που ακολουθεί: " - "Practice makes perfect," Janice said. - "Yes, but sometimes you can overthink things." - "You're not the first person I've taught to swim, Maribeth." - "I know, but I'm just getting impatient." («Επανάληψη μίτηρ μαθήσεως» είπε η Τζάνις.

- «Ναι, αλλά μερικές φορές οι άνθρωποι υπεραναλύουν τις καταστάσεις». - «Δεν είσαι το πρώτο άτομο που του μαθαίνω να κολυμπάει, Μάριμπεθ» - «Το ξέρω, απλώς είμαι ανυπόμονη»). Εδώ, μάλιστα, φαίνεται και η επίπονη προσπάθεια της πρωταγωνίστριας προκειμένου να πετύχει τον προσδοκώμενο στόχο: “ It was those last few minutes that it happened. She didn’t know whether it was because she’d stopped working so hard or because she knew her time was almost up. But all of a sudden, she wasn’t thinking.” (Και σ’ αυτά τα λίγα λεπτά τα κατάφερε. Δεν ήξερε εάν αυτό οφειλόταν στο ότι έπαψε να προσπαθεί τόσο πολύ ή στο ότι είχε τελειώσει σχεδόν ο χρόνος της. Όμως ξαφνικά, έπαψε να σκέφτεται». Επίσης, αξίζει να αναφερθεί πως χρειάστηκε να βάλουμε και **υποσημειώσεις**. «Σ.τ.Μ: Στο παρόν κείμενο χρειάστηκε να προστεθούν εννιά υποσημειώσεις οι οποίες σχετίζονται κυρίως με πολιτισμικές αναφορές. Αν και ο αναγνώστης ενδέχεται να γνωρίζει τα αναφερθέντα τοπωνύμια/μέρη της Αμερικής, κρίναμε πως μια επεξήγηση θα ήταν απαραίτητη, ώστε να μην δημιουργηθεί καμιά απορία/αμφιβολία στον αναγνώστη κατά την ανάγνωση του κειμένου. Επίσης, η προσθήκη υποσημειώσεων ήταν αναμφίβολα σημαντική, καθώς γίνεται αναφορά και σε συγκεκριμένα Νοσοκομεία, ιστοσελίδες ακόμα και σε «πολιτισμικά έθιμα» όπως το Handmade Arcade, τα οποία μπορεί να μην είναι τόσο γνωστά ή ξεκάθαρα στον αναγνώστη.

Βέβαια, για να επιτευχθεί απόλυτα ο **επικοινωνιακός σκοπός** του ΚΠ, είναι αναγκαίο για τον αναγνώστη να μπορεί να αντιλαμβάνεται (τουλάχιστον) τι σημαίνει «τραυματικό γεγονός», προκειμένου να κατανοήσει καλύτερα το κύριο νόημα/μήνυμα του πρωτοτύπου, ενώ παράλληλα θα ήταν ωφέλιμο και να γνωρίζει καλά ορισμένα «σλανγκς» της αγγλικής γλώσσας, δεδομένου ότι χρησιμοποιούνται αρκετά ιδίως προς το τέλος.

Σχετικά με την **σύνθεση** ή αλλιώς την μικροδομή και την μακροδομή του κειμένου, θα θέλαμε να επισημάνουμε αρχικά πως με τον πρώτο όρο γίνεται αναφορά σε έναν **προσδιορισμό μετατροπών σε διάφορα γλωσσικά επίπεδα**. Αυτά τα γλωσσικά επίπεδα συμπεριλαμβάνουν το λεξιλόγιο, τους γραμματικούς τύπους, τις αφηγηματικές τεχνικές ή ακόμα και τα εκφραστικά μέσα. Όσον αφορά την μακροδομή του κειμένου, γίνεται ουσιαστικά αναφορά σ’ έναν χωρισμό του κειμένου σε «κεφάλαια, εσωτερική δομή, διαλόγους αλλά και στα σχόλια του συγγραφέα». Στο συγκεκριμένο κείμενο παρατηρείται αρκετά συχνά ο διάλογος – δίνοντας έτσι ζωντάνια και παραστατικότητα στο κείμενο. Μερικοί διάλογοι που εντοπίστηκαν στο

κείμενο είναι οι εξής: “- M.B are you there? – Yes, hang on” καθώς και “You swam four lengths – Really?”. Επίσης, στο παρόν κείμενο εντοπίστηκαν και διάφορα εκφραστικά μέσα, όπως παρομοιώσεις και μεταφορές. Για παράδειγμα «he was allergic to talking to the phone» (μεταφορά) και «more like wounds» (παρομοίωση).

Ένα ακόμα γλωσσικό επίπεδο που θα αναλύσουμε είναι το **λεξιλόγιο**. Αν και το συγκεκριμένο μυθιστόρημα αναφέρεται σε νεαρούς ενήλικες, το λεξιλόγιο που χρησιμοποιεί η συγγραφέας είναι απλό και κατανοητό. Σ’ αυτό το σημείο, αξίζει να σημειωθεί πως η κατανόηση του λεξιλογίου (συνδυαστικά με το ύφος του κειμένου) είναι απαραίτητη προκειμένου να μεταφερθεί σωστά και πιστά το μήνυμα στον αναγνώστη. Σ’ αυτήν την περίπτωση, λοιπόν, εφαρμόζουμε την μεταφραστική τεχνική της ισοδυναμίας (equivalence). Σύμφωνα με τους Nida και Taber (1969: 12) θεωρούν την μεταφραστική πράξη που συνίσταται στην «[...] αναπαραγωγή στη γλώσσα αφίξεως του εγγύτερου γλωσσικού ισοδυνάμου του μηνύματος στη γλώσσα αφετηρίας, πρώτον με όρους σημασίας και δεύτερον με όρους ύφους». Μιλώντας για ισοδυναμία κατά τη διάρκεια της μετάφρασης, οι προαναφερθέντες γλωσσολόγοι έχουν δηλώσει το εξής: «κατά τη διαδικασία της μετάφρασης ο μεταφραστής αναλύει αρχικά το μήνυμα της γλώσσας αφετηρίας στις απλούστερες και δομικά σαφέστερες μορφές, το μεταφέρει σε αυτό επίπεδο και, στη συνέχεια το αναδομεί σε εκείνο το επίπεδο της γλώσσας υποδοχής που είναι το καταλληλότερο για το κοινό το οποίο αποσκοπεί να προσεγγίσει» (Nida and Taber 1969: 484). Στο παρόν κείμενο, αξίζει να αναφερθούμε στο ότι η Φόρμαν χρησιμοποιεί αρκετές φορές την γλώσσα με έξυπνο τρόπο (χρήση λογοπαίγνιου ή χρήση φιξ εκφράσεων). Ένα ενδιαφέρον παράδειγμα είναι το εξής: «an “ordinary” woman with an “extraordinary” story», ενώ λίγο πιο κάτω συναντάμε τέσσερις εκφράσεις που παρουσιάζουν γλωσσικό ενδιαφέρον. Πρόκειται για τις φράσεις «beat the odds», «took stock», «re-evaluated», καθώς και «rose to the occasion», οι οποίες αποδόθηκαν ως «είδαν **«πως έχουν τα πράγματα»** και τα **«επαναξιολόγησαν»** και **«στάθηκαν στο ύψος των περιστάσεων»** προκειμένου να **«κάνουν την ανατροπή»**. Μια ακόμη έκφραση που εμφανίζεται στο ΚΠ είναι η έκφραση «practice makes perfect» η οποία είναι ισοδύναμη με την ελληνική φράση «επανάληψη μήτηρ μαθήσεως».

III. Επίλυση Μεταφραστικών Προβλημάτων

Αναμφίβολα, στα παρόντα αποσπάσματα του βιβλίου εντοπίστηκαν και διάφορες μεταφραστικές προκλήσεις, τις οποίες κληθήκαμε να αντιμετωπίσουμε. Δεδομένου ότι πρόκειται για λογοτεχνία, αξίζει να σημειωθεί πως για να βρεθεί λύση στο εκάστοτε πρόβλημα οφείλουμε να μπούμε στο σκεπτικό της συγγραφέως, αλλά και να γίνει προσωπική έρευνα για έννοιες, φράσεις ή ακόμα και πολιτισμικά στοιχεία που ξενίζουν στον Έλληνα αναγνώστη. Έτσι, χωρίσαμε τα μεταφραστικά προβλήματα σε i)λεξιλογικό επίπεδο, ii)γραμματικό επίπεδο, iii)συντακτικό επίπεδο καθώς και iv)πολιτισμικό επίπεδο.

i) Λεξιλογικό επίπεδο

Αρχικά, στο πρωτότυπο κείμενο συναντάμε διάφορα ξένα ονόματα (Maribeth, Jason etc), τα οποία αποφάσισα να μεταγράψω (γραφή με ελληνικούς χαρακτήρες), δεδομένου ότι δεν υπάρχει αντιστοιχία στα ελληνικά αλλά κι επειδή πρόκειται για κείμενο το οποίο λαμβάνει χώρα στην Αμερική. Στο ΚΠ εμφανίζεται η φράση «Holiday Market», την οποία απέδωσα ως «Χριστουγεννιάτικη Αγορά», καθώς σε αυτό το σημείο του κειμένου γίνεται αναφορά στη συγκεκριμένη γιορτή (holiday), γεγονός που «επιβεβαιώνει» και η -σχεδόν – αμέσως επόμενη φράση «that Christmas thing», η οποία αποτέλεσε επίσης μεταφραστικό πρόβλημα, δεδομένου ότι χρήζει επεξήγηση, ώστε να γίνει κατανοητή στα ελληνικά. Γι' αυτό την απέδωσα ως « την αγορά που κάνουν την περίοδο των Χριστουγέννων», αποφεύγοντας έτσι πιθανές αλλοιώσεις στο μήνυμα που μεταφέρει το ΚΠ. Επιπλέον, στο παρόν κείμενο εντοπίσαμε και όρους-δάνεια (P. Vinay & J.Darbelnet), όπως ο όρος «Black Friday». Αποφασίσαμε να τον αποδώσουμε ως έχει, καθώς ο μέσος Έλληνας αναγνώστης είναι εξοικειωμένος με τον αγγλικό όρο-δάνειο. Μια ακόμη μεταφραστική πρόκληση ήταν η απόδοση της φράσης «flapper dress», καθώς η λέξη «flapper» είναι ουσιαστικό και αναφέρεται στις κοπέλες που πήγαιναν κόντρα στο κατεστημένο, ιδίως τη δεκαετία του 1920. Ωστόσο, στο παρόν κείμενο περιγράφει το ντύσιμο μιας ηρώιδας και με βάση τη σημασία του ως ουσιαστικό, επιλέξαμε να το μεταφράσουμε ως «θεόστενο φόρεμα». Επιπροσθέτως, στο ΚΠ εμφανίζεται η φράση «gap year», η οποία χρήζει αποσαφήνιση ώστε να γίνει πλήρως κατανοητή στον αναγνώστη. Ουσιαστικά, πρόκειται για μια περίοδο διάρκειας ενός έτους όπου οι μαθητές/καθηγητές κάνουν μια «παύση» από τις

σπουδές τους για να ξεκουραστούν. Λαμβάνοντας, λοιπόν, υπ' όψιν αυτή τη σημασία, το αποδώσαμε ως «διάλειμμα ενός χρόνου απ' τις σπουδές». Επιπλέον, ένα ακόμα μεταφραστικό πρόβλημα που αντιμετωπίσαμε ήταν η απόδοση της φράσης «an “ordinary” woman with an “extraordinary” story», δεδομένου ότι στο ΚΠ υπάρχει λογοπαίγνιο με αυτά τα δύο επίθετα. Προκειμένου να διατηρηθεί το λογοπαίγνιο και στα ελληνικά, αποφασίσαμε να το αποδώσουμε ως «μια «πραγματική» γυναίκα με μια «εξωπραγματική» ιστορία». Τέλος, στο ΚΠ υπήρξε η φράση «4 lengths», η οποία χρήζει κάποια τροποποίηση. Μετά από λίγη έρευνα, καταλήξαμε στο ότι αυτή η απόσταση αντιστοιχεί στα «200 μέτρα».

ii) Γραμματικό επίπεδο/Συντακτικό επίπεδο

Όσον αφορά το γραμματικό και συντακτικό επίπεδο, αξίζει να σημειωθεί πως δεν υπήρξαν ιδιαίτερες δυσκολίες σχετικά με τη δομή των προτάσεων (κύριων και δευτερεύουσων). Οι χρόνοι που εμφανίζονται περισσότερο στο κείμενο είναι παρελθοντικοί. Πιο συγκεκριμένα, παρατηρούμε πως γίνεται συχνή χρήση υπερσυντέλικου, αορίστου και παρατατικού, καθώς σε πολλά σημεία του κειμένου γίνεται περιγραφή γεγονότων. Επίσης, στο κείμενο συναντάμε και διάφορα επιφωνήματα και επιρρήματα, όπως το «oh» και το «well». Όσον αφορά το πρώτο, εντοπίζεται στη φράση «Oh, okay. Who?», την οποία αποφασίσαμε να αποδώσουμε ως «Α, οκέι. Ποιος;». Όσον αφορά το επίρρημα «well», εμφανίζεται στη φράση: « “Well, if you do, Janice said, “it’s time to start that letter.”», την οποία μετέφρασα ως ««Αν το θέλεις, λοιπόν...» είπε η Τζάνις, «...ήρθε η ώρα να ξεκινήσεις να γράφεις αυτό το γράμμα», χωρίζοντας την πρώτη πρόταση βγάζοντας το κομμάτι «Janice said» έξω απ' τα εισαγωγικά, καθώς αυτή η σύνταξη εντοπίζεται συχνότερα στα ελληνικά. Επίσης, στο παρόν κείμενο εντοπίζουμε και αρκετές σύντομες προτάσεις που διαδέχονται η μία την άλλη. Πιο συγκεκριμένα, αυτό γίνεται αντιληπτό στο εξής κομμάτι του κειμένου: «Did she want more? She didn’t know. Maybe. Maybe it was okay to want more». Οι σύντομες προτάσεις αποσκοπούν στο να τραβήξουν την προσοχή του αναγνώστη και να δώσουν έμφαση σε κάποιο σημαντικό γεγονός. Στη συγκεκριμένη περίπτωση, γίνεται αναφορά στο αν η πρωταγωνίστρια ήθελε να μάθει πραγματικά κι άλλες πληροφορίες σχετικά με την βιολογική της μητέρα.

iii) Πολιτισμικό επίπεδο

Όσον αφορά το πολιτισμικό επίπεδο, είναι αξιοσημείωτο το γεγονός ότι εμφανίζονται διάφορα τοπωνύμια ή πολιτισμικά στοιχεία, τα οποία δεν έχουν κάποια μετάφραση στα ελληνικά. Σε πρώτο στάδιο, συναντάμε το λεγόμενο «**Handmade Arcade**». Πρόκειται για μια μη κερδοσκοπική έκθεση χειροποίητων ειδών που υποστηρίζει τα άτομα που κατασκευάζουν διάφορα αντικείμενα μόνοι τους ανεξαρτήτου ηλικίας και εμπειρίας. Επιπλέον, στο κείμενο συναντάται και η ονομασία «**Home Shopping Network**». Πρόκειται για ένα αμερικάνικο τηλεοπτικό δίκτυο ελεύθερης λήψης στο οποίο μπορεί ο κόσμος να αγοράσει διάφορα ηλεκτρονικά είδη, αλλά και ρούχα, ενώ παράλληλα απευθύνεται σε άτομα μεσαίας ή υψηλής τάξης. Τέλος, στο συγκεκριμένο κείμενο εμφανίζεται και το «**Ross Park Mall**» το οποίο αποτελεί εμπορικό κέντρο στο Πίτσμπουργκ.

Αξιολόγηση του Μεταφράσματος

Προκειμένου να βγει ένα ικανοποιητικό μετάφρασμα, κληθήκαμε να εστιάσουμε την προσοχή αρχικά μας σε όλες εκείνες τις έννοιες που χρήζουν περαιτέρω επεξήγηση, ενώ δεν πρέπει να παραλείψουμε το ότι χρησιμοποιήθηκαν και υποσημειώσεις, ώστε να αποσαφηνίσουμε διάφορα πολιτισμικά στοιχεία, τα οποία θεωρούνται πιθανώς άγνωστα στον Έλληνα αναγνώστη. Επιπλέον, χρησιμοποιήσαμε διάφορες προσθετικές λέξεις ανάμεσα στις προτάσεις, συμβάλλοντας έτσι στη συνοχή και συνεκτικότητα του κειμένου. Επίσης, λάβαμε υπ' όψιν τα διάφορα γλωσσικά επίπεδα που εντοπίστηκαν, καθώς και τον σκοπό και το κοινό στο οποίο απευθυνόμαστε, προσαρμόζοντας κατ' αυτόν τον τρόπο και το ύφος του κειμένου.

5. ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Εν κατακλείδι, η παρούσα πτυχιακή εργασία αποτέλεσε μια ενδιαφέρουσα προσέγγιση του συγκεκριμένου μυθιστορήματος, καθώς μάθαμε και νέες πληροφορίες σχετικά με τον αγγλικό πολιτισμό, ενώ με αυτήν ολοκληρώνεται ένα ακόμα κεφάλαιο: αυτό των σπουδών μας στο Τμήμα Ξένων Γλωσσών, Μετάφρασης & Διερμηνείας. Έτσι, αποφασίσαμε να διαλέξουμε ένα θέμα που να σχετίζεται με την λογοτεχνία, έναν κλάδο

που μας κέντρισε το ενδιαφέρον κατά τη διάρκεια των φοιτητικών μας χρόνων και μας ώθησε στο να ασχοληθούμε ακόμα περισσότερο με την μετάφραση λογοτεχνικών κειμένων. Το επιλεγόμενο κείμενο μας τράβηξε εξ' αρχής την προσοχή, καθώς αγγίζει το - λεπτό για όλους - ζήτημα της ψυχολογίας μιας μητέρας η οποία έχει βιώσει επώδυνες καταστάσεις και επιλέχτηκε με σκοπό την ευαισθητοποίηση του αναγνώστη για τέτοιου είδους προβλήματα, καθώς μέχρι και σήμερα θεωρούνται ταμπού. Παρά τις διάφορες μεταφραστικές δυσκολίες και προκλήσεις που αντιμετωπίσαμε, καταφέραμε να ανταπεξέλθουμε - ύστερα από εκτενή έρευνα- σε ό,τι μας προβλημάτισε. Εξ' άλλου όπως τονίζεται και στην τελευταία πρόταση του πρωτοτύπου «είναι δύσκολο, μόνο όταν το κάνεις λάθος».

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΚΕΣ ΑΝΑΦΟΡΕΣ

- 1) Forman, G., (2016), *Leave Me* , Great Britain, Simun & Schuster UK Ltd
- 2) Κελάνδριας, Π. (2023). *Η πράξη της μετάφρασης*. [Προπτυχιακό εγχειρίδιο]. Κάλλιπος, Ανοικτές Ακαδημαϊκές Εκδόσεις.
- 3) Munday, J. (2001), *Introducing Translation Studies: Theories and Applications*, Μετάφραση: Άγγελος Φιλιππάτος
- 4) Nord C., *Translating as a Purposeful Activity: Functionalist Approaches Explained*, Μάντσεστερ: St. Jerome Publishing, 1997 [2007]
- 5) P. Vinay & J.Darbelnet, (1958-1977) *Stylistique comparée du français et de l'anglais*

